

EL FRONT DE GUERRA I EL FRONT CIUTADA

Funcionaran immediatament els serveis de control

S'avança al front aragonès i es pren Formentera, a Balears

Es crea la Comissió d'Indústria de Guerra a Catalunya

ALS FRONTS DE COMBAT DE CATALUNYA

Ha començat seriosament la campanya de les Balears

Amb la presa de l'illa de Formentera, adjacent a la d'Eivissa, comença a huir la campanya de les Balears, que ha de culminar amb l'ocupació de l'illa de Mallorca per les forces de la Generalitat de Catalunya.

El començar l'atac d'Eivissa per l'illa de Formentera, demostra la prudència del nostre comandament militar, que no vol emprendre la campanya a la lleugera. En canvi, el fet d'haver trobat dins de Formentera una guarnició rebel

ORDRE REVOLUCIONARI

La menestralia en la nova situació

Cal ajudar-la, impulsar-la, coordinar la seva funció social en la nova economia

En la nostra edició anterior, LA HUMANITAT recollia un aspecte del major interès en relació amb una classe social que en aquestes hores de tensió viu l'angúnia i les dificultats inevitables de la subversió criminal provocada pel feixisme. Ens referim a la petita burgesia, a la menestralia, modestos comerciants i magatzemistes, tenders, etcètera, els quals, evidentment, representen una vasta zona viva dintre la col·lectivitat de Catalunya. Ens referim concretament, en parlar d'aquest sector social, a la necessitat que el Govern de la Generalitat es preocupi ràpidament de buscar solucions a la difícil situació momentània que les circumstàncies creen a la menestralia de Catalunya i, concretament, a la rebaixa del preu de lloguers de botigues i magatzems que, tot i ésser superior a les 300 pessetes fixades com a límit, equival a preus molt inferiors de lloguer de pisos. Es de tota evidència que el volum d'operacions d'aquesta massa comercial ha disminuït notablement i no restablirà la xifra normal fins que les circumstàncies actuals siguin superades i l'economia general del país recobri la seva estabilitat.

Cal que el nostre Govern, que amb tan clara decisió enfoca un per un els problemes plantejats per la realitat, trobi la fórmula que alleugi la situació d'aquesta menestralia comercial i industrial que viu exclusivament del marge de rendiment de la venda diària a les seves botigues i comerços. El primer pas—la moratòria—està donat. Cal complementar-lo amb una rebaixa equitativa en els lloguers, fluid, llum, etc., que signifiquen una partida importantíssima en el càrrec del petit comerç i de la indústria modesta de Catalunya, el conjunt de la qual equival a una massa formidable de la nostra economia i ocupa una suma considerable d'empleats i obrers.

Evidentment, en hores de trasbals i reestructuració com les que estem vivint, aquesta classe social és la més castigada per tal com rep el sotrac immediat de la contracció in-

evitable de la massa consumidora i de les dificultats de la producció i distribució dels productes. Cal recordar-ho i aplicar ràpidament fórmules de solució que vagin resolent a la menestralia comercial i industrial, no solament les dificultats del moment present, sinó que, d'una vegada per sempre, vinculin la seva funció social i econòmica al nou ordre revolucionari.

Els tres importants decrets del Govern de la Generalitat

El conseller d'Economia presideix la Comissió d'Indústria de Guerra

Ahí fou facilitada a la Premsa còpia oficial dels importants decrets següents del Govern de Catalunya:

«DECRET

Per tal d'atendre les necessitats del moment en ordre a la lluita contra els elements subversius de la legalitat republicana.

A proposta del conseller d'Economia i Serveis Públics i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Article 1. — Es crea la Comissió de l'Indústria de Guerra que tindrà al seu càrrec totes les activitats

de fabricació, distribució de les adquisicions, control i experimentació tècnica del material i tots els aspectes referents a la mobilització industrial.

En conseqüència, dependran de la dita Comissió totes les fàbriques, tallers, laboratoris i centres de mobilització industrial i experimentació tècnica de l'armament i material de guerra que hagin estat objecte d'incatució o intervenció per part de la Generalitat a aquestes efectes.

Art. 2. — La Comissió de l'Indústria de Guerra actuarà sota la presidència del conseller d'Economia i Serveis Públics i estarà integrada per tres representants del conseller d'Economia i Serveis Públics, un del conseller de Finances i un altre del conseller de Governació.

Art. 3. — Els establiments industrials habilitats per a la fabricació de material de guerra no podran elaborar-lo si no compten amb l'autorització expressa de la Comissió de l'Indústria de guerra que portarà el control de la producció.

Barcelona, 7 d'agost del 1936. El President del Consell, Joan Casanoves. — El conseller d'Economia i Serveis Públics, Josep Terradellas.

DECRET

Vist el Decret d'aquesta mateixa data creant la Comissió de l'Indústria de Guerra i atesa la necessitat d'utilitzar tots els elements de la producció útil per a la fabricació de material de guerra, fins i

tant no es constitueixi l'alt organisme regulador de l'economia del nostre país;

A proposta del Conseller d'Economia i Serveis Públics i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Article 1er. Es procedeix a la incatució, intervenció o ocupació, segons escaigui i d'acord en cada cas amb el Comitè Obrer de Control, de les indústries que a continuació s'indiquen: «S. A. Cros», «Fabricación Nacional de Colorantes i Explosivos», «Sociedad Electroquímica de Flix», «Unión Española de Explosivos», «La Maquinista Terrestre y Marítima, S. A.», «La Hispano Suiza, S. A.», «Material para Ferrocarriles y Construcciones, S. A.», «Productos Pirelli, S. A.», «Riviera, S. A.», «Elizalde, S. A.», «Metales y Platería Rivera, S. A.», «Francisco Lacambra», i «C. de Andreis Metalgraf Española».

Article 2n. El conseller d'Economia i Serveis Públics a proposta de la Comissió de l'Indústria de Guerra i d'acord amb els comitès obrers de control, podrà nomenar un delegat per cada establiment de les indústries referides.

Article 3er. Queda autoritzat el conseller d'Economia i Serveis Públics per a disposar la incatució, ocupació o intervenció, segons escaigui, de les altres indústries que puguin portar a cap la mateixa finalitat.

(Passa a la pàgina 4)

La reestructuració de les milícies antifeixistes

Importància de la seva funció cívica i acoblament a les Conselleries respectives de Serveis

El que diu el senyor Pruners...

fonamental. Cal mobilitzar-los ràpidament. Heus ací les declaracions del con-

Recollim en tot el seu valor les declaracions següents formulades als periodistes pel conseller de Treball, senyor Lluís Pruners, relatives a la reestructuració de les milícies antifeixistes, serveis de control, etc.

Considerem del més gran interès i de la major urgència el funcionament d'aquests serveis, provistos de vehicles ràpids i material adequat. Ben estructurats, aquests serveis poden ésser la primera garantia del nou ordre revolucionari i de la definitiva normalització ciutadana. Cal exterminar definitivament l'acció esporàdica d'alguna pandilla, i fins d'individus aïllats, professionals del pillatge, que encara actuen en alguns llocs de la ciutat, especialment pels afores. Aquests actes esporàdics de saqueig són perfectament evitables amb una organització de control que per la distribució d'efectius, rapidesa de marxa i coordinació de vigilància en les diferents zones urbanes i sub-urbanes, domini completament la ciutat. Cal exterminar implacablement fins el darrer vestigi d'aquests bandolers vulgars que, en nom de la revolució, no fan més que deshonrar l'heroic moviment del poble treballador. La seva acció criminal — creadora de pànic — ha d'ésser jugada inexorablement, a tota costa.

Ni el pillatge ni el furor incontrastat ni la enjania personal no són factors contrarevolucionaris. La revolució, en nom del proletariat i del nou ordre social i econòmic, ha d'exterminar aquests factors corrosius i perillosos.

En aquest sentit, els serveis de control poden ésser d'una eficàcia

MILÍCIAS, AVIACIÓ I MARINERS DE GUERRA, AL SERVEI DE LA REPÚBLICA

Milícies ciutadanes disposades a la lluita contra els enemics de la República Democràtica, embarcades en un vaixell de guerra que els traslladarà al lloc en el qual entaularan nou combat, seguit indefectiblement de la victòria, contra militars traïdors, capellans perjurs i feixistes repugnants que pretenien en rara amalgama apoderar-se de la República que el poble es donà per a convertir-la en un feu de les seves concupiscències.

UNA ALTRA RECTIFICACIÓ

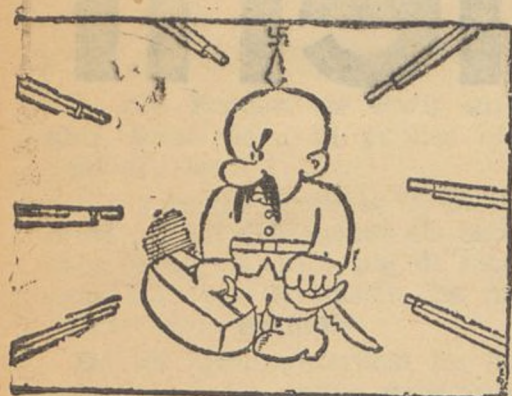
Londres, 8. — L'ambaixada Alemanya a aquesta capital desment categoricament una informació que publica un periòdic parisienc d'aquest matí, que diu que anaven a ésser desembarcades tropes alemanyes a Barcelona.

L'ambaixada alemanya declara:

«Cap home de confiança del canceller-Pührer, Hitler, no ha comunicat a ningú aquesta intenció. Per altra banda, el rumor que Alemanya anava a desembarcar tropes a Barcelona és tan ridícul que no val ni la pena d'ésser pres seriosament.

VISCA LA REPÚBLICA!!!

EDITORIAL LLIBERTAT S. A.
Redacció i Administració
Ronda Universitat, 25
Telèfon 56940
Impremta:
TALLERS N.UM. 48
Telèfon 37660
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Barcelona, un mes 360 pts.
Fora, un trimestre 1050 »
Amèrica Llatina, Portugal,
un trimestre 13 »
Altres països, un trimestre 27 »

—¿Por dónde se sale?
(De «El Liberal»)

—Després de perdre totes les colònies d'Espanya, volien perdre Espanya per mitjà d'una colònia!
(De «La Publicitat»)

NOTAS DE AGRICULTURA
—Sin esperar al otoño, ¿se ha adelantado el tiempo de la poda?
(De «Heraldo de Madrid»)

EL TRIUNFO DE LA DEMOCRACIA
(Del «Mundo Obrero»)

LOS GENERALES FACCIOSOS NO DEBEN MORIR EN LA CAMA
(De la «C. N. T.»)

ALO, ALO...
—Aquí, radio Sevilla... ¡Me parece que me he caído con todo el Queipo!
(De «La Libertad»)

DIABETICS
per la vostra salut compreu els aliments garantits de la **CASA SORRIBAS**
Llúria, 62 (entre Consell de Cent i Aragó)
Salmeron, 222
Manso, 72 (davant del Mercat)
Aliments especials per a diabetics de l'aparell digestiu, infància, etc.

LA PREMSA

La crisi

visita per La Publicitat:
«La crisi, doncs, que ha motivat la formació del Govern actual no ha destruït els elements que lluiten contra l'amenaça feixista sinó que ha enrobustit i cohesionat les forces que han lluitat unides a les urnes i als carrers, les forces que unides realitzaran la transformació politico-social profunda, que la corrupció i la injustícia de l'Espanya reaccionària exigia per a satisfer les legítimes aspiracions del poble que treballa.»

Quan acaba la guerra

Llegim a La Veu de Catalunya:
«La innoble traïció dels pretorians i el salvatge atac dels feixistes haurà estat vençuda per la sang que el poble, generós, haurà donat. Però aquesta sang nostra hem d'estalviar-la perquè quan acaba la guerra continua el treball.»

Cal purificar l'atmosfera

diu La Vanguardia:
«Els rumors falsos, els rumors alarmistes, les utilitats de l'enemigo a falta de millors armes, en la desesperació de la impotència. El triomf de la democràcia és segur; però, para que se produza cuanto antes y termine la guerra con el menor estrago posible, conviene purificar la atmosfera que respiramos, oponiendo a los embustes de los fascistas emboscados nuestro patriotismo y nuestra fe en el valor indomable de las milicias proletarias y de las fuerzas leales a la República, cuya unión hace invencibles.»

La millor manera

Recomana El Dia Gráfico:
«En cuanto a los rumores... Contra los rumores, la verdad. Contra los rumores, la fe expresa entrañablemente. Ningún rumor resiste la réplica de la convicción terminante. Al «se dice...», un ¡mental! un ¡no! vertical. El rumor no se filtra más que en los espíritus temerosos o vacilantes y toca a los espíritus creyentes movilizar el contrarumor.»

En la guerra com en la guerra

Llegim a El Socialista:
«En la guerra, como en la guerra. Es decir: a una situación de guerra, corresponde un derecho y una política de guerra. No seremos nosotros quienes tratemos de quitarle validez a esa sentencia inexorable, tan dura como se quiera, pero necesaria e indiscutible. Indiscutible, sobre todo, cuando no somos nosotros, sino el enemigo, quien la impone, sin que quede opción a ponerle reparos.»

La millor solidaritat

és, segons Claridad:
«La vigilancia del proletariado internacional y el ejercicio de su influencia sobre la opinión pública y los Gobiernos de sus países respectivos es la mejor solidaridad que puede rendir en estos momentos a la España republicana y obrera. Denuncien los obreros de todos los países como traidores a la causa de nuestra libertad y de la suya propia a los connacionales que entreguen un solo céntimo, un solo fusil, un solo cartucho a los insurrectos españoles, y a cada uno de los sirvientes de intermediarios, en la seguridad de que si el fascismo indigena no recibe concursos del exterior, su aplastamiento total y para siempre es sólo cuestión de pocos días.»

HA ESTAT INCAUTAT EL CASTELL DELS FIVELLER, DE TEIA

L'altra nit, en un poblet de la costa del Maresme, uns amics de Teia ens parlaven de tot el que s'havia fet al poble per al sanejament del feixisme. I en el curs de la conversa, salta un nom: la torre dels Fiveller. Dels Fiveller? Sí, exactament, la torre de Fiveller, del castell, en cap. I a la torre, espècie de casa palau, mig torre i mig castell, hi ha els sepulcres del Conseller i de la seva família.
La cosa, de moment, no sembla pas preocupar els oients de la narració, però heus ací que Lluís Capdevila, el nostre amic, gran amant de l'art i de les coses que serveixen a la cultura, va anar a donar compte de la treballa al conseller de Cultura i aquest donà ordre per a la incautació de l'esmentada casa-castell.

La incautació per part de la Generalitat va tenir lloc ahir. Vàrem anar, acompanyant l'amic Capdevila, a Teia, i fòrem testimonis de l'acte de la incautació, al qual assistiren els caps del Comitè revolucionari de Teia i destacats elements d'esquerra.

El castell dels Fiveller pertanyia fins ara a l'ex-marquesa del Monasterio. Aquesta aristòcrata, pel que poguérem veure, no tenia pas massa afecte a les coses de la història de Catalunya ni massa interès a conservar la casa dels seus il·lustres antepassats. Arquitectonament el castell no té res d'extraordinari i sols és habitable la part baixa del davant, ocupada per un pagès. En els fronts d'algun porta uns escuts d'armes, i els que devien correspondre a la família Fiveller són els ja arrencats a les portes de la part del darrere, que és la que conserva el seu estat primitiu.

El més interessant és l'ernita, no pas per això que pugui haver-hi de valor artístic, sinó pel seu valor històric. Uns atributs eclesiàstics concedits a la família Fiveller, amb autògrafs i dades

El diner

Opina Informaciones:
«El empobrecimiento de España como consecuencia de esta lucha fratricida constituirá una de las grandes responsabilidades de los promotores de la rebelión. Desgraciadamente, no será éste el único problema por ellos planteado, sino que serán muchos, y todos muy graves. Pero nuestro examen de los aspectos de la contienda se circunscribe hoy a los apremios del presente, sin extender la mirada hacia el futuro. Y atentos a tales apremios, nos aferramos a la frase de Napoleón y creemos en nuestra victoria, porque en nuestro poder está el dinero.»

S'han acabat les contemplacions

Política diu, molt encertada:
«Tenemos que insistir en el punto de vista que exponíamos ayer acerca del rigor con que debe procederse cuando se trate de exigir responsabilidades o neutralizar la acción del enemigo. Nada de condescendencias. Nuestra energía, administrada por las autoridades responsables, es la única prenda de acierto para decidir la victoria. Aquellos que quieran poner en circulación—todavía—la política de la amistad y el compadrazco, recomendando e influyendo a los traidores o a los sospechosos, deben ser irradiados del Frente Popular, porque atentan contra principios de salud pública. No hay nada que desmoralice tanto como la lenidad. Ha llegado la hora de la justicia, y sobre ella vamos a edificar de nuevo la verdadera República democrática.»

Ja no tenen salvació

D'acord, absolutament d'acord, amb aquestes paraules de Mundo Obrero:
«Ya los traidores no tienen salvación. Caezan donde estén. Caezan encadenados en su propia infamia. Podrán car unos cuantos coleccionistas, podrán cometer los últimos crímenes, podrán dilatar un poco las horas de su agonía. Pero caerán inevitablemente. Porque nuestro glorioso Ejército popular está dando los pasos decisivos hacia el aplastamiento final de la traición.»

Ni poble ni exercit

Comenta A B C:
«Ni pueblo ni Ejército. Y así no se triunfa, no se ha triunfado jamás. Ello explica por qué, frente al coro de estrategias amasadoras de la traición, el pueblo, sorprendido inerte, camina de triunfo en triunfo y tiene ya, frente al motín de jefes, oficiales y clérigos, el verdadero Ejército de España, el que ha sabido armarse en buena parte con los pertrechos cogidos a los traidores.»

Ja no s'entenen

I, amb molta raó, opina Heraldo de Madrid:
«Un periodista francés explica en un reportaje publicado en «Paris-Soir» los recelos intestinos en las fuerzas rebeldes. Los «legitimistas», los «nacionalistas» de Navarra no quieren que se les confunda con los fascistas. Descomposición explicable. El pueblo, en pie, es un disolvente insustituible.»

Disciplina

Recomana Diario del Comercio:
«Si en todo momento debe existir entre los ciudadanos un alto espíritu de disciplina, es en las horas graves que debe estar presente. Sólo de ella cabe esperar la evitación de males irreparables, que recaerán sobre todos sin excepción.»

CURSET D'INFERMERES

La inscripció al curs d'infermeres de «Palestra» restarà tancada demà dilluns a les 8 del vespre, sempre que abans no hagin quedat cobertes les places, molt poques, que encara queden. La inscripció és gratuïta, i probablement dimarts tindran lloc les proves de cultura elemental i d'higiene a què són sotmeses les inscrites.

Dimarts seran donats a conèixer els noms dels professors, dies i hores de classe i tot altres detalls. Les oficines de «Palestra» són al carrer Consell de Cent, 331, entr. telèfon 22884 (De 4 a 8 de la tarda).

EL TREBALL

LES NOVES CONDICIONS DE TREBALL

Bases de caràcter regional per a la Indústria Fabril i Tèxtil (I)

(Continuació)

B) HIGIENIQUES

Article primer. Serà deure de tots els industrials d'empresar totes les mesures necessàries d'higiene i seguretat en el treball a benefici dels obrers.
Article segon. A totes les fàbriques haurà d'haver-hi vestidors per a homes i per a dones, per separat, i en el seu defecte s'instal·laran armaris individuals.
Article tercer. A les fàbriques haurà d'haver-hi wàters, dutxes i lavabos, dotats tots ells de suficient aigua; els wàters es procuraran que estiguin al de fora dels llocs de treball. Les fàbriques i llocs de treball hauran de desinfectar-se un cop cada mes, com a mínim, i emblanquinar-los un cop cada any.

Article quart. Serà d'incumbència del patró la construcció de menjadors i de cuines i anirà a càrrec d'ell el pagament del carbó i del cuiner del menjador col·lectiu.
Article cinquè. A totes les fàbriques hi haurà instal·lacions especials per a guardar els infants de les obres durant les hores de treball. També s'instal·larà un botiquí d'urgència, d'acord amb el legislador. En tots els departaments de treball haurà d'haver-hi la ventilació i calorificació necessària compatibles amb les necessitats de cada ram de la indústria.

C) MATERNITAT

Article primer. Respecte al subel·li de maternitat, a més del que correspon pagar al patró per l'asseguració oficial, aquest ve obligat a pagar el salari íntegre, durant dos mesos després del part. En consideració a l'estat en què es pugui trobar, l'obra podrà exigir del patró el pagament del salari corresponent amb anterioritat o posterioritat al part.

La quota que li correspon pagar a l'obra per l'asseguració oficial la pagarà el patró.
Article segon. Quan després del part les obres es reintegrin al treball, tindran dret a dues hores diàries per alletament durant el termini d'un any. També es reservarà a les obres el dret a incorporar-se al treball en el període d'un any després del part, en el mateix lloc que ocupaven.

Les dones en període d'embaràs deixaran de fer la neteja de la maquinària en el moment que a judici del Comitè de fàbrica i Direcció d'aquesta s'entengui que li pot ésser perjudicial.

Article tercer. Quan després del part les obres es reintegrin al treball, tindran dret a dues hores diàries per alletament durant el termini d'un any. També es reservarà a les obres el dret a incorporar-se al treball en el període d'un any després del part, en el mateix lloc que ocupaven.

Les dones en període d'embaràs deixaran de fer la neteja de la maquinària en el moment que a judici del Comitè de fàbrica i Direcció d'aquesta s'entengui que li pot ésser perjudicial.

Article primer. En el cas de malaltia o accident de treball, l'obra cobrirà el salari íntegre; la setmanada la farà efectiva el patró.

Article segon. Tots els obrers que compleixin cinquanta-cinc anys, homes i les obres que en compleixin cinquanta, seran retirats del treball, forçosos, cobrant el salari íntegre, el qual satisfarà el patró.

Article tercer. Tots els obrers que compleixin cinquanta-cinc anys, homes i les obres que en compleixin cinquanta, seran retirats del treball, forçosos, cobrant el salari íntegre, el qual satisfarà el patró.

Article primer. Tots els obrers de la indústria tèxtil tindran dret a quinze dies de vacances consecutius, dels laborables, que s'efectuaran entre el 30 de juny i el primer de setembre. Els salaris de les vacances seran pagats el dissabte anterior en què s'hagi acordat començar-les.

Article segon. Tots els obrers que treballin a la casa tindran dret a gaudir de les vacances, qualsevol que sigui el temps que hi treballin.

Article tercer. Per als obrers malalts, accidentats o parteres, el règim de vacances és independent del règim fisiològic imposat per llur situació. Els obrers de plantilla que no treballin per manca de feina tenen també dret als jornals corresponents als quinze dies de vacances.

Article quart. D'acord amb l'article 57 de la Llei de Contracte de Treball, no serà permès treballar durant els dies fixats per a les vacances.

G) DELIMITACIÓ DE ZONES

Article primer. A partir de la signatura del present pacte queda abolida la delimitació en zones en què fins avui estava dividit el territori català als efectes de la indústria tèxtil. La delimitació que regirà serà la següent: Barcelona i radi, Mataró i comarca anomenada del Maresme, Sabadell i comarca, Terrassa i comarca, seran els nuclis anomenats primera zona o pla; tota la resta de Catalunya no compresa en aquesta delimitació constituirà la segona zona, anomenada Muntanya.

(Seguirà.)

(1) Vegeu LA HUMANITAT d'ahir.

Sindicat Unic d'Indústria dels Obrers de l'Art Fabril i Tèxtil de Barcelona i barriades

En el Ple de Junes de Secció, comissions de barriada i Junta Central, que va tenir lloc el passat dia 6, es varen prendre els acords següents:

- 1.- Acceptar el 15 per 100 decretat per la Generalitat, sobre els salaris actuals, fins a la quantitat de 575 pessetes, mentre s'arriba a la ràpida aprovació de les bases de treball presentades darrerament.
- 2.- Contribuir amb un dia de jornal a la subscripció oberta a favor de les Milícies Antifeixistes.
- 3.- Exigir a les empreses que contribueixin a l'esmentada subscripció amb la quantitat de 75.000 pessetes, com ho varen fer el 6 d'octubre.
- 4.- Continuar amb el mateix horari de treball actual, fins a l'aprovació de les bases de treball.
- 5.- Que les empreses paguin les hores d'exces sobre les 40 setmanals, i el seu import vagi també a engruixir la subscripció per a les Milícies Antifeixistes.

Als mateix temps es recorda als companys que prestin servei a les Milícies, o que tinguin armes, que passin amb tota urgència per aquesta Secretaria, carrer Pau Ignàcies, 1 i 3 (ex-Cambra de la Propietat), cantonada Via Laietana, per a un assumpte d'interès. — El Comitè.

Per als teixidors que treballin en telers Jacquard s'estableix una setmanada mínima de 62 pessetes. En totes aquelles especialitats en les quals es guanyin jornals superiors als mínims establerts, es farà un promedi de sis setmanes senceres i el resultat, més el 15 per 100, serà el jornal que s'haurà de cobrar.

ADHESIONS REBUDES A L'A. E. A. S.

F. Fornet, director de la B. S. C. de Barcelona; Josep Pujol, pintor, de Barcelona; C. A. Jordana, escriptor, de Barcelona; Joan Carbó, de Caldes d'Estrac; Joaquim Escofet, de Barcelona; Pere Vigúes, de Terrassa; Josep Tevesa, de Barcelona; Josep Trias, de l'Hospitalet; Josep Patró, de la Fuliola (Lleida); Artur Ortega, de Barcelona; Pere Espanyol, de Barberà de la Conca; Jaume Borrell, de Barcelona.

L'A.E.A.S. es manifesta contra el feixisme i per l'apagament de tots els escriptors i artistes socials de Catalunya.

Poden seguir trametent-se les adhesions a nom de Baptista Xuriguera, Vergara, 5, 3r., 1.a.

Voleu guarir la vostra hèrnia?
SENSE OPERAR NI BRAGUER
Aneu a:
Ronda St. Antoni, 12, 1r. Tel. 15992
PREUS SUMMAMENT ECONÒMICS

Digua abundant per a regar

BOMBA VERTA

BOMBES VERTAS ROTATIVAS
BOMBES CENTRI-VERTAS CENTRIFUGAS
BOMBES ESPECIALES
BOMBES A MÀ
TUBS - AXETES
ACCESSORIS PER A REGAR

PIZZALA & CRODY - S.A.
LLÚRIA, 20-22 i CASP, 31 - BARCELONA

NOTICIARI

SINDICAT D'OBRERS PERRUQUERS PER A SENYORES (U.G.T.), fa avenint a tota la classe obrera i patronal que la borsa del treball funciona des d'ara, aquesta data al nostre estatge social, Aribau, 21, de deu a dotze i de setze a dinou.

ELS FUNCIONARIS MUNICIPALS, CONTRA EL FEIXISME

Consultada la Federació Local de Sindicats Unics, C.N.T. i el Comitè local de la U.G.T., per part de la Directiva d'aquesta entitat, resulta que l'expressió unànime dels companys de totes dues centrals sindicals és que la unitat moral i orgànica dels funcionaris municipals actualment constituïda i que controla sis mil funcionaris, no ha d'ésser desfeta per cap motiu, i que nosaltres, des de les nostres posicions, tenim l'obligació de defensar els interessos de tots els treballadors i de la revolució triomfant.

Companys funcionaris municipals; tots a una per a la consecució de les nostres reivindicacions, per a l'impuls de la Revolució i per a l'afixament del feixisme.

AL PERSONAL DE LES EMPRESES DE GAS I ELECTRICITAT

Els afiliats a la Societat d'Empleats i Obrers de les Empreses d'Alguia, Gas i Electricitat (U.G.T.), reunits en assemblea general extraordinària el passat dia 6 del corrent, al Teatre Romea, varen prendre els acords següents:

- 1.- Acceptar el 15 per 100 decretat per la Generalitat, sobre els salaris actuals, fins a la quantitat de 575 pessetes, mentre s'arriba a la ràpida aprovació de les bases de treball presentades darrerament.
- 2.- Contribuir amb un dia de jornal a la subscripció oberta a favor de les Milícies Antifeixistes.
- 3.- Exigir a les empreses que contribueixin a l'esmentada subscripció amb la quantitat de 75.000 pessetes, com ho varen fer el 6 d'octubre.
- 4.- Continuar amb el mateix horari de treball actual, fins a l'aprovació de les bases de treball.
- 5.- Que les empreses paguin les hores d'exces sobre les 40 setmanals, i el seu import vagi també a engruixir la subscripció per a les Milícies Antifeixistes.

Als mateix temps es recorda als companys que prestin servei a les Milícies, o que tinguin armes, que passin amb tota urgència per aquesta Secretaria, carrer Pau Ignàcies, 1 i 3 (ex-Cambra de la Propietat), cantonada Via Laietana, per a un assumpte d'interès. — El Comitè.

ALS AGENTS D'ASSEGURANCES

Els agents afectes d'Assegurances, membres de l'Associació Nacional d'Agents d'Assegurances, han d'entrevistar-se amb tota urgència amb l'interventor de les respectives companyies, per tal de cobrar les comissions i subvencions en la forma establerta per la Comissaria General de la Generalitat, accedint a les actives gestions fetes p. la dita Associació. A petició de la pròpia Associació, el comissari d'Assegurances de la Generalitat ha disposat que els agents afectes que s'hagin al·listat a les Milícies Antifeixistes cobrin de la Companyia a la qual siguin afectes, el sou de 300 pessetes mensuals mentre duren les actuals circumstàncies, per tal que els seus familiars no es vegin privats del més indispensable.

SINDICAT UNIC DE PROFESSIONS LIBERALS (SECCIÓ DE MESTRES)

Preguem a tots els companys mestres en espera de destinació o sense treball, afiliats a aquest Sindicat i simpatitzants amb l'organització, que passin per la Secretaria d'aquesta Secció, amb miras a la reorganització general de la Borsa del Treball.

Aquesta secció us podrà atendre cada dia, de 4 a 7 de la tarda, a l'estatge social del Sindicat Unic de Professions Liberals, Plaça de Catalunya, 4.

CONVOCATORIES

ALS REPRESENTANTS DE CALÇAT

Es prega a tots els corredors viatjants i agents comercials d'aquest ram, soci i no soci, que es serveixin assistir a la reunió que tindrà lloc demà, dilluns, a dos quarts d'onze del matí, a la Cambra del Viatjant, Claris, 6, pral, per a tractar d'un assumpte de molta transcendència.

D'INTERES PER ALS EMPLEATS DEL CANODROM DEL GUINARDÓ

Es convoca tots els empleats del Canodrom del Guinardó, a una reunió, que tindrà lloc avui, diumenge, a les deu del matí, a l'estatge social de l'Associació de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya, carrer de Portaferrissa, 13.

Donada la importància de la reunió, es prega a tots els empleats la seva assistència a l'acte.

SOCIETAT D'OBRERS FLEQUERS «LA VIENESA»

La Societat d'Obrers flequers de pa de viena i luxe «La Vienesa», U. G. T., convoca els seus afiliats a l'assemblea general ordinària que tindrà lloc el dimarts, dia 12, a les cinc de la tarda al seu estatge social, Primer de Maig, 7 (Casa del Poble).

ASSOCIACIÓ DE FUNCIONARIS MUNICIPALS

Aquesta Associació convoca a tots els companys que formen part de les Junes de Secció i delegats en general, a l'Assemblea extraordinària que tindrà lloc, a l'estatge social (Jonqueres, 2, 1er.), demà, dilluns, dia 10, a les cinc de la tarda, per a tractar d'assumptes de gran interès col·lectiu.

CONSEQUÈNCIES DE LA REVOLUCIO

L'Agrupació d'Escriptors Catalans

Divendres passat, dia 7 de juliol, tingué lloc la reunió d'escriptors en què s'acordà transformar l'antic «Club de Novel·listes» en una Agrupació d'Escriptors Catalans.

Començà la reunió amb unes encertades paraules del novel·lista Francesc Trabal, — un dels antics dirigents de l'entitat —, sobre la necessitat de la transformació propugnada per ell i tots els assistents. Tothom estigué d'acord amb ell referent a la necessitat que l'escriptor esdevingué professional i que, com a tal, tingui el seu sindicat. D'acord sobre la necessitat de la sindicació es presentà una objectiva — per part de l'estimat company Miquel — en el sentit següent: Que l'escriptor és un desiderat, un ideal, que qui quan s'aconsegueix. La realitat, actualment, és que l'escriptor ha de fer algun altre treball per viure. Cosa que fou unànimement reconeguda. I bé, si l'escriptor ha de fer un altre treball, es pot donar el cas, en fer-se de l'Agrupació (adherint-se, per tant, al sindicat al qual aquesta s'adhereixi) que sigui de dos sindicats. Això no pot ésser. Però, com que, de segur, els sindicats ja es deuen haver presentat altres casos com aquest, deuen ésser previstos.

Tinguda en compte aquesta objectiva, es planteja tot seguit a quina de les dues centralitzacions s'havia de sotmetre. Ampliament debatut el tema, s'acordà cursar l'adhesió a la «Unió General de Treballadors». Co mes va fer remarcar en la reunió, aquesta adhesió no significava, de cap manera, l'abandonament per part de l'entitat de la seva alta missió espiritual a l'objecte d'aconseguir un millorament material. No. Molt al contrari, l'Agrupació d'Escriptors es mou per motius essencialment patriòtics. Es per això que

les paraules del nostre estimat company i eminent novel·lista Joan Santamaria foren considerades l'expressió del pensament de tots els assistents. Tots els reunits, en efecte, senten l'orgull d'escriure en català. I que el senten, ho tenen demostrat a bastament. Fins ara, cap estatment no ha fet tant per Catalunya, com els escriptors.

La creació de l'Agrupació constituirà, sens dubte, una fita en els annals de la nostra literatura. Cal tenir ben present que, un cop esclafada la sedició feixista, el nostre país s'haurà d'enfrontar amb una vida nova. Aquesta vida vindrà determinada per les noves condicions econòmiques. Com que la lluita creient que estem vivint, ha de reportar, forçosament, una tongada de necessitat, caldrà que, en tots els ordres, existeixi el control més seriós. Per tant, una de les tasques més immediates de l'Agrupació serà el control de tot el que a Catalunya s'escriu i de tots els que s'escriuen. Basta dir, per donar una idea de l'abast que tindrà la nostra Agrupació que en ella seran centralitzades les edicions més importants que es facin al nostre país, com és ara la Fundació Bernat Metge, possem per cas. Empreses benemèrites com la dels Quaderns Literaris, no cal dir com entren del tot en el camp d'acció de l'Agrupació.

L'Agrupació disposa, com a local, de part de l'Incautat per Joan Mèl, per a institucions docents. Sembla que per part del Govern existeix el propòsit de radicar el Palau Roig, la casa dels artistes i escriptors, alhora que una escola de les arts del llibre. En altres articles anirem glossant les diverses iniciatives de la nostra Agrupació.

Josep SOL

FERROCARRILS DE MUNTANYA A GRANS PENDENTS

Nou horari de trens en les diferents línies

Ferrocarril de cremallera de Montserrat a Montserrat

Enllaços amb els trens que surten a les 8.30 de la Plaça de Catalunya (Nord) i a les 8.25 de la Plaça d'Espanya (Catalans), arribant a Montserrat a les 10.27.

Sortida de Montserrat a les 15.50, amb l'arribada a Barcelona a les 17.43, Plaça de Catalunya (Nord) i a les 18.13, Plaça d'Espanya (Catalans). Funiculars de Montserrat a Sant Joan i al Comú de la Cova.

Servei normal.

Ferrocarril Elèctric de Ribes a Núria

Enllaç amb el tren que surt a les 8 de l'estació del Nord sortint de Ribes del Fresser a les 11.40, arribant a Núria a les 12.34.

AVUI, A L'OLYMPIA, HI HAURÀ UN MITING ORGANITZAT PER LA C.N.T., F.A.I. I LA FEDERACIO LOCAL DE SINDICATS

Avui, diumenge, a dos quarts de deu del matí, al Teatre Olympia tindrà lloc un miting organitzat per la C. N. T., la F. A. I. i la Federació Local de Sindicats.

Parlaran M. R. Vázquez, del Comitè Regional de la C. N. T.; Francesc Esclat, Joan García Oliver i Frederica Montseny, del Comitè Peninsular de la F. A. I.

Presidirà Nemesi Gálvez.

Sortida de Núria a les 15.40 per tal de fer l'enllaç a Ribes amb el tren del Nord, que passa a les 17.07, amb arribada a Barcelona a les 20.30.

LES COMARQUES

VIA FORA...!

Les comarques, enfront del feixisme

Quina admirable unitat i a combatre la reacció i el feixisme, la de les comarques catalanes! Des de la ciutat pujant fins a l'altiplà il·luminat, del pagès, al treballador de la fàbrica i del taller, tothom, en poques hores, obint tan sols al mandat de la consciència ha sabut aixecar-se enfront de l'analfabetisme, de l'estultícia, de l'opressió, dels professionals del pinisme. Quina sorpresa per a aquestes figures i vertutades que en el prostíbul i la caserna s'havien forjat falsos somnis de grandesa, veure a la ciutadania catalana, donant aquest exemple, que no té parí, de dignitat i fortitud.

Els qui hem tingut la sort, en aquestes hores prengudes de símbol, aquestes aspiracions, de veure, de constatar la vibració unànime, indiscutible de les comarques catalanes, podem estampar damunt el paper l'afirmació, rotunda i enèrgica, que el feixisme no passarà. Confosos enmig de totes les ensenyes que encloven i sintetitzen un ideal de llibertat, en generosa i admirable barreja, les forces de la democràcia i de les organitzacions obreres de Catalunya, han ofert un espectacle d'una grandiosa sublimitat. Una sublimitat, amb la qual no devien comptar — pobres marionetes sumides en l'abjectió i en el llot — tota aquesta caterva vergonyant, enyorada de les proeses d'un calamar de qualsevol.

Ja ho hem vist. Les comarques, emmuntant-se en l'exemple gloriós del seu Cap i Casal, han sabut donar la rèplica oportuna. L'esperit que hi batega, després de la lluita, en plena victòria, és que es faci justícia ràpida i inexorable, damunt d'aquells bandits d'uniforme, que tanta sang han fet vessar. Les llibertades, la dolor de tantes mares, ho reclama. Un imperatiu de dignitat, ho exigeix. Que Catalunya surti d'aquesta prova, amb la gloriosa conquesta de plena llibertat, al llarg de la seva història, tothom ha sabut palesar.

EMILI VIGO

LLEIDA

El tresor trobat a la catedral ascendeix a uns vint-i-cinc milions de pessetes

Lleida, 8. — S'ha fet públic el valor del tresor que fou trobat ahir a la Catedral d'aquesta ciutat. El que s'ha trobat és el següent: 330 cupons del Deute de l'Estat al 4 %; 33 del 5 % amortitzable; 6 de la Companyia Arrendatària de Tabacs, i 8 de la Companyia M.S.A. Els objectes de valor que s'han trobat són innumerables, per la qual cosa és difícil de donar-ne una relació. Entre aquests objectes hi ha la col·lecció de tapissos, a la qual fèiem referència ahir, valorada en uns 16 milions de pessetes. També ha estat incautat l'arxiu, d'un gran valor, que ha estat traslladat al Museu Morera. Així mateix, ha estat trobada una gran col·lecció de llibres antics. També s'ha trobat un quadre del pintor Jaume Morera i Galícia, de Lleida, l'adquisició del qual havia estat feta mitjançant el lliurament d'un tapís valuosíssim que manca a la col·lecció. L'òrgan de la catedral és considerat com el segon d'Europa. El valor de tot el que ha estat trobat a la Catedral puja a uns 25 milions de pessetes.

El comissari de la Generalitat, senyor Vila ens ha comunicat que aquest matí els obrers s'havien incautat de la fàbrica de maquinària agrícola que hi ha a Tàrraga i que era propietat de l'Industrial Trepal. Per al seu funcionament, ha estat nomenat un comitè agrícola i el Govern de la Generalitat ha obert un crèdit per la posada en marxa de la fàbrica.

El comissari de la Salut Pública de Lleida ha traslladat una ordre al Comitè Popular d'Aitona per tal que siguin relevats de la cen-

tral elèctrica de Seròs els milicians lleidatans que hi presten guàrdia.

Els socis de la Unió Musical de Lleida han acordat ingressar a la U.G.T.

La normalitat a Lleida és absoluta. El Comitè de Provelment té cura que no manqui res als ciutadans i als soldats de les milícies que lluiten en defensa de la República i de la llibertat.

GIRONA

Els milicians gironins desplaçats al front es troben sense novetat - Un obsequi als milicians - En tota la comarca hi ha normalitat - Demà funcionaran els cinemes i teatres

Girona, 8. — L'alcalde de la nostra ciutat, Joaquim Camps i Arboix, ha celebrat aquesta tarda, a les set, una conferència telefònica amb el tinent Sánchez García, el qual comanda l'expedició de milicians de les comarques gironines que s'han desplaçat al front d'Aragó. L'esmentat tinent ha manifestat que tots els milicians segueixen en imparable estat i que es troben molt ben atesos. El nostre alcalde, en nom del poble gironí, ha tramès una abraçada ben cordial als braus lluitadors.

L'alcalde de la nostra ciutat ha pregat també al seu col·lega de Lleida que trameti als expedicionaris en concepte d'estrena una determinada quantitat en metalls a cada un i ha dit que totes les conferències telefòniques que els milicians haguessin de sostenir amb els seus familiars de Girona, anirien a càrrec de la caixa municipal.

Hem pogut parlar amb el comissari d'Ordre Públic de Girona, el qual ens ha manifestat que, a més d'ha-

ver-hi una absoluta normalitat a tota la comarca, es treballa arreu intensament com mai. El mercat d'avui segons ha dit — ha estat un dels més concorreguts. Els paços han donat la seva nota característica en dur al mercat gran nombre de bestiar i tots els articles propis del camp.

S'ha donat la corresponent autorització per tal que demà funcionin a la nostra ciutat els espectacles als nostres locals, teatre i cinema. El Teatre Albéniz i el Coliseu Imperial han fet públic que ofereixen, la totalitat, el primer, i el 50 per 100, el segon, de la recepta que es faci, per tal d'ajudar les famílies dels que han caigut en defensa de la República i de la llibertat.

Han estat nomenats delegats especials amb el màxim d'atribucions sobre el Comitè i les forces armades de Portbou, els membres del comitè de Girona Vicenç Terradell i Joan Quer perquè es desplaçin en aquella ciutat i dirigeixin els treballs necessaris per tal d'evitar l'exportació de capitals.

La columna volant dels milicians gironins es dedica aquests dies a reconquerir els pobles de la nostra comarca per tal de restaurar la pau i l'ordre a cada lloc. És necessari, per tant, que els Comitès de poble donin les màximes facilitats a aquesta columna volant per tal que pugui realitzar la seva comensal, els components de la qual treballen d'una manera tan activa i entusiasta per a la llibertat del poble.

TORTOSA

Lleials a Catalunya i la República

Per herència històrica, com sempre, la nostra ciutat segueix fidel al costat dels governs legítims de Catalunya i de la República. Tothom, més o menys, amb l'esperit combatiu i animat, contribueix en aquests moments difícils i perillosos per a la salut col·lectiva de les llibertats civils i humanes dels pobles, que no volen morir sota el jou inel·lible de la reacció feixista i feixista, amb el seu patriòtic tribut d'assistència i ajut ciutadà.

Els obrers i militants dels partits republicans locals que integren les Milícies, juntament amb els carrabners, guàrdia civil i guàrdia de Seguretat, arma a la mà i ull a l'aiguall, plens d'entusiasme, presten arreu de la ciutat i els seus voltants servei de vigilància per tal de garantir l'ordre.

La tranquil·litat, tant a ciutat com a la resta dels pobles de les comarques del Baix Ebre, tots ells fidels a les institucions legítimes del règim, es descapella, sense cap novetat, dintre del seu curs normal de sempre. Llevat dels obrers que presten servei als rangs de les Milícies antifeixistes, tots els altres treballen en els seus respectius oficis. Els treballadors del camp també es dediquen normalment a les seves labors camperoles.

Dies passats arribaren a casa nostra els soldats Pasqual Collado, de Belxite, i Agustí Porell, país nostre, els quals presten servei al Regiment núm. 20 de la guarnició d'Osca. Els esmentats soldats ens van informar que en assabentar-se que els seus caps s'havien sublevat contra el Govern de la República, varen desertar, juntament amb dos soldats més, veïns de Palència, els quals varen quedar-se pel Baix Aragó.

El representant municipal del Partit d'Esquerra Republicana local, el conseller regidor senyor Josep Rodríguez ens ha informat que molt aviat presentarà als seus companys de consistori una proposta relativa a la incautació del servei de cotxes de pompes fúnebres. Quan la nefasta dictadura de Primo de Rivera, l'Ajuntament atorgà l'esmentat servei a l'actual empresari, amb la condició que hauria de fer una reforma als cotxes, la qual costà uns quatre mil pessetes. A canvi d'això, a l'empresari se li donà l'exploació de l'esmentat servei per deu anys, sense, però, pagar ni un cèntim a l'Ajuntament com a tribut municipal.

L'estat de salut que l'impossibilitat de continuar exercint la feixuga tasca de l'Alcalde, ha obligat a presentar la dimissió del seu càrrec de conseller en cap, el nostre bon amic Francesc Roura. El cap de la majoria consistorial d'Esquerra Republicana de Catalunya, Josep Molla Aigu, ha estat elegit per a substituir el nostre correl·lari. L'ementem sincerament aquest obligat apartament de les tasques municipals de Francesc Roura, que tothora sapigué complir amb el seu deure, sense claudicacions i amb una entesa admirable. Ell havia demostrat que les velles promocions republicanes no s'abastien fàcilment i que malgrat el pes d'una lluita continuada, sabien actuar tothora amb una fe i un entusiasme dignes del millor elogi. A través d'aquestes ratlles saludem amb tota emoció la figura de Francesc Roura, que amb Josep Molla — joventut ardida, valent i intel·ligent — troba un substitut digníssim en la primera magistratura de la ciutat.

Fa uns dies sortí de La Bisbal una columna de milicians Salut, companys!

MAS & ROCA
CAMISERS
CAMISES ESPORT I VESTITS DE BANY, A PREUS BARATISSIMS
PORTAFERRISSA, 24 i 26
FONTANELLA, 16

Un enèrgic manifest de la Secció Escolar d'E. R. de C.

«Exigim, com a qüestió prèvia en el camí de la regeneració de la Universitat i de tot l'ensenyament de Catalunya, l'expulsió més contundent i immediata de tots els elements pertorbadors de la cultura i la llibertat...»

La Secció Escolar d'Esquerra Republicana de Catalunya ha fet públic el següent manifest:

«Cal, en aquests moments crítics que està travessant el nostre país, que la Secció Escolar d'Esquerra Republicana de Catalunya faci constar la seva posició, d'una manera clara i enèrgica:

Som afe, en peu, els qui durant molt temps hem sostingut dintre els nuclis docents de Catalunya i sobretot en la Universitat Autònoma de Barcelona, la posició més ferma i inflexible en pro de la popularització i del més lliure esperit nacional de les nostres institucions de cultura. Lluint des de tots els camps — adueu per la violència — contra les atrocitats de la xurma feixista que durant llarg temps ha estat una mena de càncer arrapat a la vida universitària.

Nosaltres, els que temps abans de la repugnent subversió en què vivim hem pogut mesurar l'estultícia i la vilesa d'aquella gent infiltrada en la massa escolar i recolzada en un professorat caduc, delxalla de la vella Espanya, no podem menys ara que els han arribat a la culminació de la seva balnearia, que exigim com a qüestió prèvia en el camí de la regeneració de la Universitat i de tot l'Ensenyament de Catalunya l'expulsió més contundent i immediata de tots aquells elements: estudiants, professors, personal, etc., que varen fer possible aquell període pertorbador, de violència i incultura de què ara fèiem esment.

Llista aquesta enèrgica neteja que exigim, cal procedir a donar a totes les nostres institucions docents una orientació social que les aparti de tot privilegi de classe i s'augmentin les possibilitats d'eficàcia difusió cultural. És necessari a més, que tota aquesta tasca, així com la reorganització de les velles escoles i Facultats i l'organització de les institucions que cal crear, es faci en un criteri nacional inextinguible, sense oblidar que tot allò que ha passat d'entorbidat i prohibits a la nostra Universitat per part dels feixistes, ha estat degut al massa perillós caràcter colonial en què ha viscut aquesta institució cultural màxima a Catalunya i que, malgrat els seus esforços, no havien pogut acabar d'extirpar amb el seu tremp vivificador els homes que des del Patronat Universitari, des d'algunes càtedres i organitzacions escolars, mantingueren i mateix esperit renovador, que nosaltres en aquest moment reivindicuem.

Barcelona, 7 d'agost del 1936.
Per la Secció Escolar d'E. R. de Catalunya, La Junta.

sió més contundent i immediata de tots aquells elements: estudiants, professors, personal, etc., que varen fer possible aquell període pertorbador, de violència i incultura de què ara fèiem esment.

Llista aquesta enèrgica neteja que exigim, cal procedir a donar a totes les nostres institucions docents una orientació social que les aparti de tot privilegi de classe i s'augmentin les possibilitats d'eficàcia difusió cultural. És necessari a més, que tota aquesta tasca, així com la reorganització de les velles escoles i Facultats i l'organització de les institucions que cal crear, es faci en un criteri nacional inextinguible, sense oblidar que tot allò que ha passat d'entorbidat i prohibits a la nostra Universitat per part dels feixistes, ha estat degut al massa perillós caràcter colonial en què ha viscut aquesta institució cultural màxima a Catalunya i que, malgrat els seus esforços, no havien pogut acabar d'extirpar amb el seu tremp vivificador els homes que des del Patronat Universitari, des d'algunes càtedres i organitzacions escolars, mantingueren i mateix esperit renovador, que nosaltres en aquest moment reivindicuem.

Barcelona, 7 d'agost del 1936.

Per la Secció Escolar d'E. R. de Catalunya, La Junta.

Frontó Novetats

Restablerta ja la completa normalitat a la nostra ciutat, torna a obrir les seves portes aquest local, per al qual hi s'ha constituït una Cooperativa entre els seus empleats.

S'ha organitzat per a aquesta tarda un gran diòlisi festival a profit de les famílies de les víctimes del moviment revolucionari.

El primer partit de la funció se'l disputaran Rubio i Villaro contra Azpiluea i Eiorrio; en el segon encontre actuaran Aragüestain i Unamuno contra Quintana IV i Chiquito Gallarta.

Demà, diumenge, i totes les tardes, interessants partits.

No hi ha notícies

Els periodistes que fan informació a Governació, ahir no foren rebuts pel senyor Espanya.

El secretari del conseller, senyor Dardalló, els manifestà que no hi havia cap notícia per a facilitar-los.

Ull amb els lladres

La Creu Roja ens prega posem a coneixement del públic, que no ha autoritzat ningú per a recaptar donatius de cap mena, per l'esmentada Institució, i prega sigui denunciada tota persona que es presenti amb tal objecte.

LA BISBAL

Els darrers esdeveniments han aglutinat totes les forces populars contra la reacció militar cavernícola

Tant La Bisbal com els altres pobles, viles i ciutats del Baix Empordà, han donat la rèplica adequada a la criminal intenció feixista. Totes les forces de la democràcia republicana, esquerrista, juntament amb les organitzacions sindicals i partits claudicants, han sabut unir-se per a donar la batalla a l'enemic. La nostra ciutat, una vegada més, ha fet honor a la seva executòria immaculada, davant de tot moviment regressiu. El Comitè Local Antifeixista, constituït pels partits d'Esquerra Republicana de Catalunya, P.O.U.M., P.O.C. i els Sindicats d'Oficis Diversos i de Treballadors de la Terra, amb la cooperació entusiasta de tota la ciutadania bisbalenca que com a comú denominador sent uns ideals de llibertat, actua incansablement, igual que el Consistori local, per endegar, dintre les possibilitats de l'hora present, tots aquells assumptes que se li presenten. La normalitat és a solta.

L'estat de salut que l'impossibilitat de continuar exercint la feixuga tasca de l'Alcalde, ha obligat a presentar la dimissió del seu càrrec de conseller en cap, el nostre bon amic Francesc Roura. El cap de la majoria consistorial d'Esquerra Republicana de Catalunya, Josep Molla Aigu, ha estat elegit per a substituir el nostre correl·lari. L'ementem sincerament aquest obligat apartament de les tasques municipals de Francesc Roura, que tothora sapigué complir amb el seu deure, sense claudicacions i amb una entesa admirable. Ell havia demostrat que les velles promocions republicanes no s'abastien fàcilment i que malgrat el pes d'una lluita continuada, sabien actuar tothora amb una fe i un entusiasme dignes del millor elogi. A través d'aquestes ratlles saludem amb tota emoció la figura de Francesc Roura, que amb Josep Molla — joventut ardida, valent i intel·ligent — troba un substitut digníssim en la primera magistratura de la ciutat.

Fa uns dies sortí de La Bisbal una columna de milicians Salut, companys!

IGUALADA

Normalitat - Incautació dels béns de la clerecia - Les milícies

Després dels dies de natural pertorbació produïda per la criminal intenció feixista, la nostra ciutat ha recobrat absolutament la seva normalitat. Fa ja uns dies que es treballa com sempre, la qual cosa s'ha aconseguit per mitjà de les múltiples disposicions dictades per aquest Comitè, encaminades a donar el curs normal a les moltes indústries i a tota classe de treballs. Actualment es treballen quaranta hores amb el corresponent augment del quinze per cent.

S'ha procedit a la incautació dels béns i esglésies de la clerecia, els quals s'han destinat a beneficència i hospitals. A més, el Comitè Antifeixista s'ha apoderat també dels locals de les societats reaccionàries com segueix:

CADCI, Centre Catòlic; FAI i CNT Cercle Mercantil; UGT, Feixistes; P.O.U.M., Monges Divina Pastora; Comitè de Proveïments Foment i Radicals.

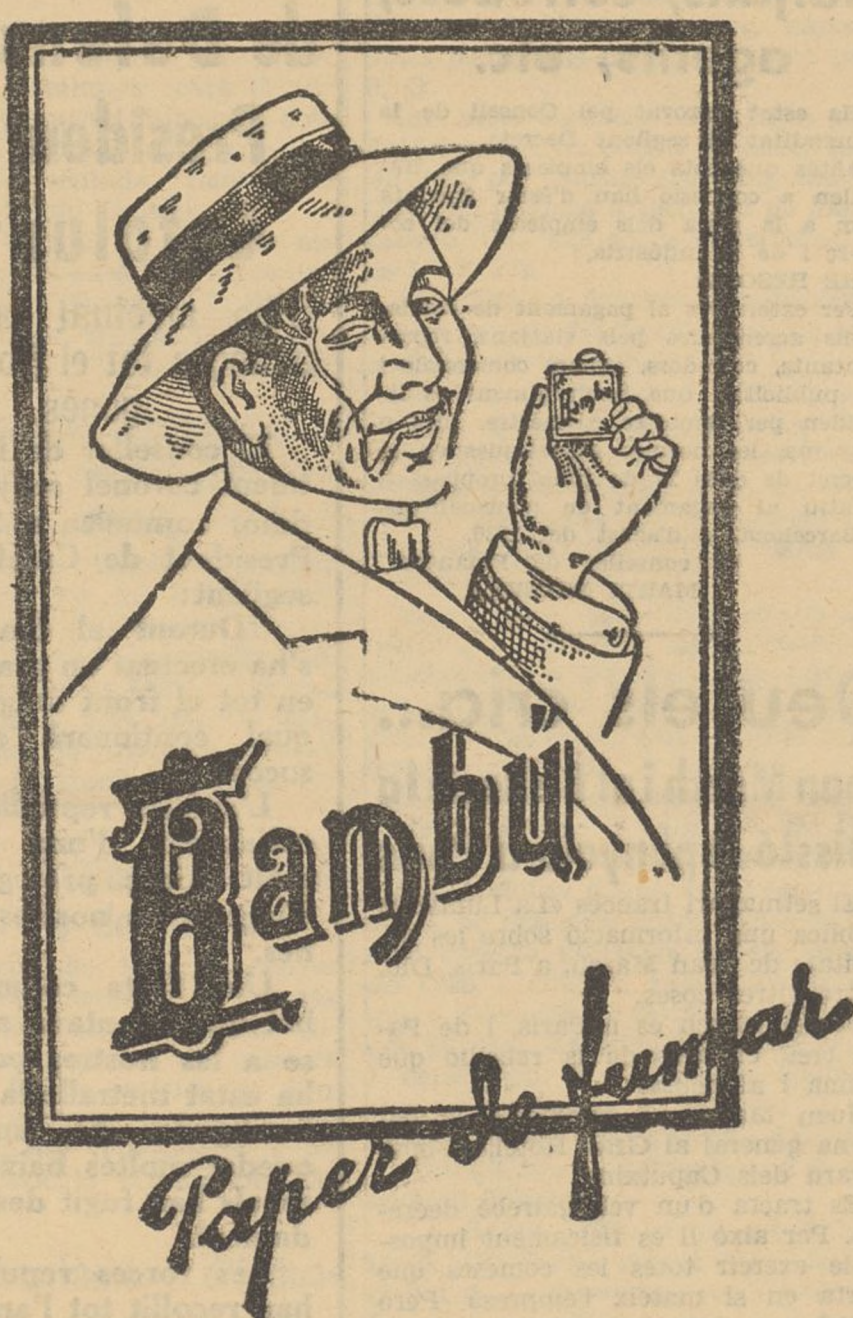
Les antigues Escoles Pies s'han destinat internament a Cuina Comunal, en la qual es dona menjar i facilitats als combatents que passen en direcció de Saragossa.

El tresor artístic ha passat a un dipòsit habilitat convenientment a la formació d'un museu on també figuraran objectes d'extraordinari valor recollits a les esglésies de la comarca amb llurs arxius.

Han quedat constituïdes les milícies que ocupen l'antic local de Lliga Catalana.

Aquest Comitè treballa constantment per assolir la màxima normalitat a la nostra i a més per a donar tota mena de facilitats als companys que es dirigeixen al front i a tota persona que treballi en favor del front antifeixista que, a no tardar, aixafarà la reacció infecta.

L'eficàcia de l'anunci té relació directa amb la difusió del diari

ESTOIG ANGLES O CARTERA PLEGADA

BLOCS PER A MAQUINA VICTORIA

EMBOQUILLAT AMB FILTRE BITUBULAR (PATENTAT)

VISCA LA REPUBLICA!!!

ELS DECRETS DE LA GENERALITAT

Abans del 15, hauran de reintegrar-se als seus llocs aquells propietaris o directores d'indústria que les hagin abandonades

Passat el termini es procedirà a la incautació de la indústria, béns, valors, etc.

En el Consell d'ahir del Govern de la Generalitat s'aprovà el següent Decret:

Ateses les circumstàncies actuals i havent-se trobat que en gran nombre de casos els obrers han hagut de gestionar directament de la Generalitat el cobrament de llurs jornals perquè alguns propietaris o encarregats d'indústries han abandonat aquestes sense que hagin deixat cap document que representi i continuï les explotacions, fent-se precis, per tant, assegurar la continuïtat de les activitats industrials de les esmentades empreses;

D'acord amb el Consell Executiu i a proposta del conseller d'Economia i Serveis Públics;

DECRET:

Article 1er. Els propietaris o directores d'indústries de tota classe que les hagin abandonades es reintegraran a les oficines, tallers o fàbriques corresponents abans del 15 del corrent mes.

Passat aquest termini sense que hagi comparegut la representació patronal, els obrers de la indústria es reuniran i elegiran un comitè integrat per un element de cada secció, el qual donarà compte del fet al Departament d'Indústria, el qual

informarà al conseller d'Economia i Serveis Públics i resoldrà en definitiva.

Article 2n. Passat el repetit termini sense que les esmentades persones s'hagin presentat ni hagin delegat a ningú llur representació, a proposta del conseller d'Economia i Serveis Públics, la Generalitat podrà procedir a la incautació de la indústria i de tots els béns o valors de tota classe que siguin part del negoci, en el ben entès que per si la marxa de la indústria fos possible també es procedirà a la incautació dels béns pertanyents al propietari, empresari o components de la raó social de la indústria de què es tracta.

Article 3er. Queden des d'aquest moment sotmeses a allò disposat en l'article anterior les indústries pertanyents a les persones que hagin participat o contribuït al moviment sediciós del 19 de juliol darrer a què fa referència el Decret del Departament de Justícia i Dret del 5 del present mes («Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya del 6 a 1»).

Barcelona, 8 d'agost del 1936. — El president del Consell, Joan Casanoves. — El conseller d'Economia i Serveis Públics, Josep Terradellas.

Els tres importants decrets del Govern de la Generalitat

(Ve de la 1ra. pàgina)

At que les indicades en el present Decret.

Barcelona, 7 d'agost del 1936. — El president del Consell, Joan Casanoves. — El conseller d'Economia i Serveis Públics, Josep Terradellas.

DECRET

La necessitat de donar de la màxima garantia i eficàcia les intervencions, unes vegades demanades pels propis comitès obrers de control i altres per industrials i comerciants, que la Generalitat ha de fer, aconsella unificar els nomenaments de delegats del Govern.

Per tant, a proposta del conseller d'Economia i Serveis Públics i d'acord amb el Consell Executiu,

DECRET:

Article 1er. El conseller d'Economia i Serveis Públics d'acord amb el Comitè Obrer de Control respectiu, queda facultat per a nomenar

els delegats que hagin de realitzar la funció inspectora de les indústries.

Article 2n. Queden nuls i sense cap efecte legal els nomenaments de delegats, interventors o representants de la Generalitat, prop de les indústries, fets fins a la data, qualsevol que sigui l'autoritat o organisme oficial que l'hagi nomenat, sempre que aquells nomenaments no siguin referendats, a partir d'avui, pel conseller d'Economia i Serveis Públics, d'acord amb el que disposa l'article anterior.

Article 3er. Els actuals delegats, interventors o representants de la Generalitat continuaran al seu lloc fins i tant no es presenti el nou nomenat o no els sigui ratificat llur nomenament.

Barcelona, 6 d'agost del 1936. — El president del Consell, Joan Casanoves. — El conseller d'Economia i Serveis Públics, Josep Terradellas.

LA REESTRUCTURACIÓ DE LES MILÍCIES ANTIFEIXISTES

(Ve de la 1ra. pàgina)

seller de Treball, senyor Pruners a les quals ens referim:

Després d'unes breus paraules de salutació als periodistes, el senyor Pruners es referí a l'excés de treball que pesa damunt el Comitè de Milícies Antifeixistes, per a anar a l'estructuració de tota la vida ciutadana, ensenys que s'organitzen les milícies en forma eficient.

Tal com vosaltres heu pogut veure la vida de Barcelona millora ràpidament cap a la més absoluta normalitat. Ara comencen a funcionar els grups de control instaurats per les Milícies, les quals són les que tenen al seu càrrec la vigilància nocturna i aviat ho faran uniformats i amb arma curta.

També manifestà que havia proposat i havia estat acceptat pel Govern i per les organitzacions, descomentant la labor del Comitè en forma més eficient, per la qual cosa es procedirà al fet que cada una de les seves comissions s'acoplin a les respectives Conselleries amb la qual cosa s'actuarà més ràpidament i amb unitat d'orientació. En cada una d'aquestes comissions hi ha representants dels partits i de les organitzacions.

Anem a desglossar aquest element per tal que donin una major eficàcia. Aquest desglossament permetrà una major unitat de comandament. Per exemple, els serveis de transports tan necessaris en aquests moments, restaran controlats per totes les organitzacions obreres i polítiques que actuen, i acoïdades a la Conselleria d'Obrers Públics; el proveïment de la regió autònoma passarà de la mateixa manera al Departament d'Agricultura i Proveïment. La Conselleria de Treball tindrà cura de l'obra d'assistència social i patriòtica, que constitueix l'atendre els milicians i les seves famílies, que es troben en situació apurada; els serveis de guerra seran, juntament amb el Comitè de les Milícies, dirigits pel Departament de Defensa. Tot això ha estat assolit gràcies al desig de tots els sectors que lluitin contra el feixisme, d'anar restablint la normalitat. La setmana pròxima, només circularan per Barcelona, per les necessitats de guerra, aquells automòbils que han estat requisats per a aquest fi. Amb això s'acabaràn els abusos que co-

meten alguns individus que creuen que els vehicles no serveixen per a res més que per anar a passejar, i fer un desviament de gasolina. Aquest control tindrà, igualment, com a finalitat, l'evitar que arribi un dia que amb aquests abusos pugui mancar gasolina.

La setmana pròxima tindrem al carrer uns 700 milicians, els quals prestaran els serveis de guardadors de l'ordre públic, juntament amb les forces armades de què ja disposa el Govern de la Generalitat. Aquests milicians aniran proveïts d'arma curta i degudament documentats.

Una vegada efectuat aquest desglossament de funcions — continuà dient el Sr. Pruners — següentment i amb caràcter provisional, a l'edifici de l'Institut Nàutic s'establirà la presència del Consell.

No hi ha més remei — acabà dient — que actuar ràpidament i d'acord a les necessitats del moment, per exigir-hi així les circumstàncies que travessam.

Un periodista li preguntà si Catalunya continuaria sense poder-se donar una legislació social, limitant-se al compliment del que assenyalava la Constitució de la República.

El Sr. Pruners contestà que amb l'actual estat de coses han restat subvertits molts punts que figuraven a l'Estatut de Catalunya. Ens trobem davant d'un desbordament de principis polítics i socials. Això vol dir que l'Estatut ha d'experimentar grans modificacions pel bé de la República, de Catalunya i d'aquest estat social, forjat en la lluita d'aquests dies. Nosaltres ens donarem la legislació social adequada. Si l'Estatut no permet que el nostre poble tingui actualment una legislació social pròpia, tampoc no permetia que poséssim en peu de guerra un exèrcit i obligats per les circumstàncies, ho hem fet. Consta que no es tracta de sembrar recels ni desconfiança. El nostre objectiu és exclusivament el de posar-nos a to amb les circumstàncies per bé, repetixo de la República, de Catalunya i de tots els germans d'Espanya, als quals el feixisme en la seva aventura brutal, ha convertit en soldats d'aquest ideal de pau i de llibertat que ha d'ésser l'orgull del nostre poble

Hotel Marçet
MONTSERRAT

Lloc ideal de repòs. Telèfon a Barcelona 13257 i 13540

Els importants acords del Consell Executiu de la Generalitat

A dos quarts de cinc de la tarda, començà ahir, al Parlament, la reunió del Consell Executiu de la Generalitat amb assistència de tots els consellers i sota la presidència del cap del Govern, senyor Joan Casanoves. La reunió acabà prop de dos quarts de nou del vespre, i a la sortida el senyor Casanoves donà la referència següent del tractat:

«He celebrat un extens canvi d'impressions sobre política en general i després han estat presos diversos acords, entre els quals cal destacar l'establiment de la censura de guerra i la normalització del servei de ràdio.

S'han aprovat diversos decrets de depuració de funcionaris que es faran públics en el «Butlletí Oficial» del dilluns. També s'han pres acords

per a l'establiment del règim universitari i centres docents d'acord amb l'esperit de Catalunya i les noves necessitats polítiques.

S'ha acordat declarar dies inhàbils els compresos del 8 d'agost al 15 del mateix mes inclús.

S'ha procedit a la creació de la Comissaria de Banca i Borsa i Estalvi i les Comissaries delegades. Aquesta institució s'establirà al local del Casino Mercantil.

També s'han marcat les normes per les quals s'han de regir les operacions bancàries en la setmana que comença el dia 10 d'agost.

El Consell ha acordat la dissolució de la Junta d'Obrers del Port i ha creat una Comissió que curarà de les funcions que li eren pròpies.

El conseller de Finances ha sotmès un decret per tal de resoldre l'aug-

ment de sou dels funcionaris modestes, sempre dintre del que permet el Pressupost vigent.

D'Economia s'han aprovat tres importants decrets per a l'organització de la indústria de guerra. Aquests decrets els lliurarà el conseller d'Economia, senyor Terradellas, així com una nota en la qual es dona compte d'unes importants visites celebrades el matí.

Ha estat acordat, també, crear la Junta de Proveïment, amb les seves delegacions corresponents.

De Cultura hi ha hagut assumptes de tràmit.

A continuació el senyor Casanoves ha manifestat que el Consell continuarà el dilluns i que avui sotmetrà a la signatura del President de la Generalitat tots els acords i decrets del Consell.

Un frare en una barricada (Ve de la pàgina 3)

L'interior hi ha una matalàs.

Cal pensar en la pluja i que la pluja no sigui un obstacle per a la vigilància més severa.

La barricada és servida per tres o quatre minyons del poble. Xicots de rostre franc, intel·ligent, oberts, que ho han deixat tot per a llançar-se a la lluita. Van en màntiques de camisa o en «granotas». Tenen bones armes i no les deixen. Entre ells hi ha una dona: cabells negres, rostre pàl·lid, ulls molt expressius, que també empenya el fusell. Exemple admirable d'aquestes dones que lluiten per la llibertat.

Ara és l'hora del capvespre. Hi ha un cel llúid, de color de sofre, carregat de núvols que amenaça tempesta. La nit cau cor: un vel molt espès damunt el paisatge. Gairebé no s'entén el remor de la mar, malgrat ésser tan propera, de tanta bonansa com hi ha.

De sobte, per la vida, saltà un zel, una ombra negra damunt la ceneta realment l'horror. A ell i a l'esperit constructiu i desinteressat dels elements obrers es deu, principalment, haver arribat a una solució efectiva.

Avui no podem ésser explícits, no podem parlar de tot el que sabem i de tot el que endevinem, però a no triar els nostres lectors podran assabentar-se de l'alt de renovació que ha entrat en els afers d'espectacles i que ha de dur-los per camins de prosperitat.

Acontentem-nos, de moment, de saber això: que avui hi haurà cinemes. I acceptem-ho com a preludi d'una solució total, o sia que molt aviat hi haurà teatres. I que la vida dels espectadors no serà, d'una banda, una vida de migradesa, sinó una vida d'honestetat, de dignitat, i, si no de riquesa, de treball constructiu per a crear-la.

El cinquanta per cent de les recaptacions es destinarà a l'atenció dels ferits al front aragones.

Hom avisa els dependents de tots els cinemes de Barcelona que demà, a dos quarts de quatre de la tarda, han de presentar-se als locals on treballen, per tal d'ocupar els seus llocs. Les taquilles s'han d'obrir a tres quarts de quatre de la tarda. Els que estiguin aliats en les milícies antifeixistes han de posar-ho a conèximent de les respectives seccions. També queden advertits les dones encarregades de la neteja dels cinemes que avui, al matí, han de presentar-se a fer la neteja dels locals on treballaven.

Barcelona, 8 d'agost del 1936. — El Comitè.

Avui obriran els cinemes i molt aviat ho faran els teatres

La meitat del que es recapti serà per als ferits del front

Avui, diumenge, els cinemes obriran novament llurs portes, després de tres setmanes de vacances forçades. Finalment, s'ha arribat a l'acord que permet de reprendre les activitats cinematogràfiques. Aquests darrers dies les gestions han estat laborioses, laboriosíssimes. No es tractava simplement d'obrir les portes dels cinemes com si res no hagués passat; es tractava de crear un ordre nou, d'emprendre rutes diferents, d'encarregar la vida de l'espectacle per camins que permetessin, realment, de parlar de «vida» del cinema i «vida» de l'espectacle en general.

El comissari d'Espectacles, senyor Carner-Ribalta, ha posat a prova un zel, una ombra negra damunt la ceneta realment l'horror. A ell i a l'esperit constructiu i desinteressat dels elements obrers es deu, principalment, haver arribat a una solució efectiva.

Avui no podem ésser explícits, no podem parlar de tot el que sabem i de tot el que endevinem, però a no triar els nostres lectors podran assabentar-se de l'alt de renovació que ha entrat en els afers d'espectacles i que ha de dur-los per camins de prosperitat.

Acontentem-nos, de moment, de saber això: que avui hi haurà cinemes. I acceptem-ho com a preludi d'una solució total, o sia que molt aviat hi haurà teatres. I que la vida dels espectadors no serà, d'una banda, una vida de migradesa, sinó una vida d'honestetat, de dignitat, i, si no de riquesa, de treball constructiu per a crear-la.

El cinquanta per cent de les recaptacions es destinarà a l'atenció dels ferits al front aragones.

Hom avisa els dependents de tots els cinemes de Barcelona que demà, a dos quarts de quatre de la tarda, han de presentar-se als locals on treballen, per tal d'ocupar els seus llocs. Les taquilles s'han d'obrir a tres quarts de quatre de la tarda. Els que estiguin aliats en les milícies antifeixistes han de posar-ho a conèximent de les respectives seccions. També queden advertits les dones encarregades de la neteja dels cinemes que avui, al matí, han de presentar-se a fer la neteja dels locals on treballaven.

Barcelona, 8 d'agost del 1936. — El Comitè.

Avui, diumenge, a les 4 de la tarda, s'obriran novament els cinemes de Barcelona incorporats al ritme ciutadà, per mitjà de l'esforç i la iniciativa del Sindicat Unió dels Espectacles Públics (C. N. T.).

El Comitè Econòmic de Cinemes en Explotació, en estructurar el nou sistema de socialització aplicat al cinema-espectacle, utilitzarà millor els programes, preus i comoditats per al públic, ha recollit algunes suggerències vistes ja de tan repetides, però que mai no havien estat escoltades, i les posa a la pràctica d'una vegada per a sempre.

Ens referim a la supressió absoluta de la propina, de l'augment de preu en les localitats de la segona sessió del diumenge a la tarda i al millorament progressiu dels programes que d'avui en endavant podran ésser gaudits per totes les classes socials, per humil que sigui llur capacitat econòmica.

El més suggestiu, però (i que constitueix una treball), és la supressió, en els millors locals de Barcelona, de l'avorrit i passat de moda intermediari, tan renyat amb el dinamisme del setè art.

Això s'aconsegueix amb l'acoblament de sis grans orquestres dirigides per altres tants mestres directores de renom, que actuaran als cinemes Coliseum, Urquiza, Pàmnia, Fantàstic, Astoria i Capitol. En els dos primers, ultra l'orquestra, es donaran programes escollits de varietats.

Coincidint la suggestió del Comitè de Proveïment i la Comissaria d'Espectacles de la Generalitat de Catalunya, amb el Comitè Econòmic de Cinemes en Explotació, aquest ha acordat destinar el 50 per 100 dels beneficis de tots els cinemes en les funcions d'avui, diumenge, a engrandir la subscipió oberta a profit de les famílies de les víctimes de la revolució.

El cinema barceloní trenca el foc, amb les seves simfonies de llum i ritme, en aquesta marxa del nou ordre social i renovador.

La Junta Directiva del Gremi del Film del C. A. D. C. I. convoca tots els seus associats a l'Assemblea general extraordinària que tindrà lloc demà, dilluns, a les 7 de la tarda, al seu local social, sota el següent ordre del dia:

1.-Donar compte de les gestions realitzades en la passada vaga mercantil.

2.-Ampliació dels Decrets de la Conselleria de Treball amb referència a salaris, horari, etc.

3.-Normes a seguir pels delegats i comitès de casa.

4.-Repasadores.

5.-Afers generals.

Convocatòria

La Junta Directiva del Gremi del Film del C. A. D. C. I. convoca tots els seus associats a l'Assemblea general extraordinària que tindrà lloc demà, dilluns, a les 7 de la tarda, al seu local social, sota el següent ordre del dia:

1.-Donar compte de les gestions realitzades en la passada vaga mercantil.

2.-Ampliació dels Decrets de la Conselleria de Treball amb referència a salaris, horari, etc.

3.-Normes a seguir pels delegats i comitès de casa.

4.-Repasadores.

5.-Afers generals.

La reunió dels representants de les cases distribuïdores de pel·lícules i el Comitè Econòmic del Sindicat Unió d'Espectacles a la Comissaria d'Espectacles

Aquest matí ha tingut lloc a la Comissaria d'Espectacles l'anunciada reunió dels representants de les cases distribuïdores de pel·lícules i els del Comitè Econòmic de Cinema del Sindicat Unió d'Espectacles, per a establir el sistema de relacions comercials entre els dos organismes.

El Comissari d'Espectacles, senyor Carner Ribalta, ha donat compte als reunits de la funció de la Generalitat en la implantació del nou règim col·lectivista d'explotació dels cinemes proposat pels obrers, i ha fet pales l'espera del Govern de Catalunya de franca adaptació al ritme dels moments actuals i del nou ordre de coses que ha implantat el moviment revolucionari.

El Delegat, senyor Espinar, en nom del Comitè Econòmic del Cinema, ha exposat l'alt sentit constructiu i idealista que animava els obrers en implantar aquest nou règim.

S'acordà el nomenament d'una comissió per a cada una de les dues parts i els membres s'han posat a la disposició del Govern de la Generalitat i del Comitè Econòmic del Cinema, per a anar a la definitiva obertura dels espectacles cinematogràfics i al complet restabliment de la normalitat en la vida ciutadana.

La Cambra de Defensa Cinematogràfica ha fet constar així mateix la seva adhesió i, per tal de solidaritzar-se a l'esperit popular, totes les cases de cinema han coincidit a cedir els films que constituïren els programes d'avui, diumenge, en condicions especialíssimes, per tal de contribuir també a engrandir la subscipió a favor de les víctimes, per la qual cosa treballaran tots els cinemes avui, diumenge, dia d'inauguració.

La Comissaria d'Espectacles de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb el conseller de Cultura de la Generalitat, ha fet donació al Sindicat Unió d'Espectacles Públics (C. N. T.), de l'edifici que fou fins ara la Casa d'Infants Orfes, situat a la plaça dels Àngels, 3, el qual havia estat incautat per la Generalitat.

El Sindicat Unió d'Espectacles, després de visitar l'esmentat edifici i vistes les magnífiques condicions que reuneix, pensa habilitar l'edifici, esglesiola i patis interiors, per a local social, amb escoles, clínica i tallers, de manera que constitueixi el veritable Casal de l'Obrer del Ram d'Espectacles.

La Comissaria d'Espectacles de la Generalitat ha quedat definitivament instal·lada a les dependències del fou Cercle del Liceu, anexe al Teatre Nacional de Catalunya (Gran Teatre del Liceu), Rambla del Mig, núm. 2, telèfon 14.030.

Menestrals de Catalunya

Els partits obrers d'Europa, els de França especialment, han resolt temps fa el problema de les relacions del proletariat amb l'anomenada petita burgesia. En la solució d'aquest problema, el partit comunista francès ha mostrat, en els últims temps, la major claredat i la major justícia. Hom considera, en efecte, que la petita burgesia — o millor dit, el conjunt de subclasses anomenat classe mitjana — ha d'aliar-se amb la massa general dels treballadors.

Recordem, a propòsit d'aquest tema, un excel·lent article publicat fa poques setmanes per Jacques Duclos a «L'Humanité», de París, i un no menys excel·lent discurs del líder comunista Thorez, que és avui un dels millors polítics de l'obrerisme de França.

La política de col·laboració i compenetració entre la classe mitjana — o una gran part d'ella — i el proletariat, és acceptada actualment per les més poderoses branques del moviment obrer. Es pot comprovar que, en aquest punt com en tants d'altres, Joan Jaurès va ésser un precursor. Tenia raó ell contra el rigid anticollaboracionisme de Bebel.

Si una tal política va imposant-se dins l'Europa democràtica, ¿on tindrà més justa i natural aplicació que a Catalunya?

El nostre poble és un poble d'abundant classe mitjana. Però d'una classe mitjana més acostada al proletariat que a la burgesia pròpiament dita. Una de les subclasses dels nostres petit-burguesos és la dels menestrals. Aquests han tingut el primer paper en la història interna del poble català.

Havem estat principalment, durant molts segles, un poble de menestrals, de mercaders i de pagesos. I són els menestrals, amb llurs virtuts i amb llurs defectes, els qui més han contribuït a fixar la nostra fisonomia nacional.

En l'època contemporània, a despit de la formació d'una gran massa obrera catalana, els nostres menestrals han mantingut una forta influència per llur nombre i per llur acció, tant en la vida política com en la vida econòmica. I enmig d'algunes oscil·lacions, la menestralia catalana apareix, centúries ha, com una força de progrés. És liberal, és democràtica, és avançada, és revolucionària. Quan actua d'acord amb la pròpia natura profunda, sap unir la flama al seny. La primera revolució social a la Península Ibèrica, pels menestrals de Catalunya va ésser feta.

Ahir mateix, «Solidaridad Obrera» publicava, sobre el problema de la petita burgesia, un article editorial equítime i força ben orientat, que en gran part signaria. L'editorial remarca que és enorme el percentatge de la nostra classe mitjana, la qual surt dels rengles obrers. En veritat, la composició social del poble català és pròpia i característica. Resulta ben diferent de la composició d'altres pobles peninsulars i europeus, especialment de Rússia. Volem aplicar al cas social de Catalunya els mètodes revolucionaris i el patró social dels russos és, en múltiples aspectes, una absurditat.

Si hi haurà d'haver una revolució econòmica a conseqüència de la present guerra civil, aquesta revolució està ja iniciada. La intervenció que hi tingui la menestralia catalana, en col·laboració amb el proletariat, facilitarà i consolidarà l'obra fecunda de transformació, tot contribuint a donar-li un caràcter adequat i original, en sents catalanes i universalistes.

A. ROVIRA I VIRGILI

Caldrà pagar-les Les comissions a viatjans, corredors, agents, etc.

Ha estat aprovat pel Consell de la Generalitat el següent Decret:

«Atés que tots els empleats que treballen a comissions han d'ésser tractats com a la resta dels empleats del comerç i de la indústria,

HE RESOLT:

Per extensió al pagament de comissions acreditades pels viatjans, representants, corredors, agents comercials i de publicitat, que habitualment es lliquen per semestre, trimestre, mes o setmana, les normes expressades en el Decret de data 27 de juliol proposat, relatiu al pagament de mensualitats.

Barcelona, 4 d'agost del 1936.

El conseller de Finances

MARTÍ ESTEVE.

Deu els cria... Joan March i el Bisbe de la Missió espanyola a París

El setmanari francès «La Lumière» publica una informació sobre les activitats de Joan March, a París, Diu, entre altres coses:

«Joan March és a París, i de París treu els fills de la rebel·lió que anima i alimenta.

Joan March té establerta la caserna general al Gran Hotel, al boulevard des Capucines.

Es tracta d'un vell gairebé decrepit. Per això li és físicament impossible exercir totes les coses que porta en si mateix l'empresa. Però té al seu costat un personatge, en qualitat d'eminença gris, Conseller, lloctinent; rep la correspondència i els visitants; contesta per l'amo i celebra conferències telefòniques en nom seu amb tota Europa — Palma de Mallorca, Barcelona, Londres, Berlín —, Monsenyor Palmer, el bisbe de la Missió catòlica espanyola a França, és molt més que un secretari: és el factòtum. És l'home dels jesuïtes, i és gairebé segur que dirigeix en nom d'aquells, la revolució espanyola.»

Frontó Novetats

Avui, diumenge, tarda, a les 4 A pala: ARAQUISTANA IV - UNAMUNO contra GUINOTANA IV - CHIQUITO GALLART. — Dilluns, tarda: GALLART III - LEJONA contra AZURMENDI - URZAY.

Dr. CASASA

BLÉNORRAGIA AGUDA i CRÓNICA. GUARIMENT TOTAL. — SIFILIS. PELL. LLAGUES DE LES CAMES

Tallers, 29, entresol. D'11 a 1 i de 5 a 8 — PREUS ECONÒMICS

VISCA LA REPUBLICA!!!

PARLA INDALECIO PRIETO

Som a la guerra i cal preparar-se per a la guerra, que pot ésser llarga

La victòria del poble és descomptada perquè disposem, amb molt avantatge sobre l'enemic, de tots els elements de combat

"Demano per a l'hora del combat, la duresa; per a l'hora de la derrota de l'enemic, la pietat"

El diputat socialista senyor Indalecio Prieto, pronuncià pel telèfon d'Unió Ràdio el següent discurs:

RECORDANT UNA PREDICCIÓ

«A los pocos días de haber estado la subversión que dura ya tres semanas vencida, me refiero a este mismo micrófono, y proclamar mi optimismo respecto al resultado definitivo de esta lucha fratricida que ensangrienta España. En aquel instante, mi optimismo se basaba principalmente en presunciones. Hoy vengo a ratificarlo, pero ya asentándolo en hechos. Recordarán quienes me oyeron en aquella noche, y formen también en la de hoy este auditorio invisible, que entre los hechos que vaticiné, figuraba para el día siguiente, la rendición de Albacete. La predicción mía quedó exactamente cumplida. Al día siguiente, Albacete dejó de ser un núcleo rebelde y las columnas de republicanos y socialistas levantinos, procedentes unas de Alicante y otras de Murcia que rodearon a Albacete, pudieron luego de un descanso triunfal, a engrosar las columnas que marchaban hacia el Sur, en busca de la liberación de aquella ciudad.

ELS FONAMENTS DE L'OPTIMISME

Digo que en los hechos se cimienta mi optimismo y vuelvo a proclamar hoy, porque es indiscutible, que en las tres semanas transcurridas, el enemigo no ha conseguido una sola victoria, no ha obtenido un sólo triunfo, no ha logrado un sólo éxito.

Puede decirse que el panorama es la generalización de lo que acaba de referirnos Belarmino Tomás por lo que respecta a Oviedo.

Las guardias sublevadas siguen encerradas en las ciudades en que iniciaron la sublevación. No han extendido su radio de dominio; y por lo que respecta a Madrid, objetivo principal, no era ciertamente ningún mérito el sospecharlo.

LA DECEPCIÓ ODELS SUBLEVATS

Acabo de ver en un periódico extranjero unas declaraciones hechas por el General Mola en las cuales se registra como una decepción el hecho de no haber caído Madrid en poder de los sublevados el día 18 de julio, fecha que los directores de la sublevación señalaron para la conquista de la capital de la República, luego de haberse disipado los efectos fulminantes, únicos obtenidos por ellos, que llevaban consigo la sorpresa de la sublevación.

Y el tiempo, a medida que corre, es un factor favorable a la República, al Gobierno que la representa, favorable, en síntesis a la legalidad republicana contra la cual se ha alzado parte del Ejército, y que defienden con heroísmo, que defienden con fervor que habrá de prestigiar y registrar la historia, grandes muchedumbres populares.

EL TEMPS A FAVOR NOSTRE

El tiempo es un factor que favorece nuestra causa, la causa de todos los democratas, la causa de todos los hombres que son enemigos de la reacción porque el consentimiento de las instituciones legales ir fijando, ir encuadrando, ir encalzando el entusiasmo popular que en los primeros momentos de la lucha tuvo por única característica el ímpetu, el heroísmo característico, pero que necesita para una lucha que sigue manteniéndose, aquella organización esencial que sea garantía de que su labor de un rendimiento eficaz. Esperamos vencer la rebelión militar. Es inútil todo disimulo en cuanto a esta extensión; pero es evidente, de las mismas declaraciones del general Mola se deduce, que se ha padecido el tremendo error que suponía que les bastaba simplemente dos o tres días para instaurar ese régimen autoritario, ciertamente indefinido, del cual no conocemos si quiera las líneas generales pero del que sabemos lo que podría ser, si llegase a triunfar, por la esterilidad, la ignominiosa, vergonzosa para todos los españoles, que han dejado a su paso las columnas y los destacamentos de las fuerzas sublevadas.

Permite al Gobierno el tiempo, la organización de las fuerzas populares que en sustitución de las del Ejército que están en subversión han de constituir los valores defensivos de la República, como lo están siendo ya.

TENIM TAMBE MES MITJANS DE RESISTENCIA QUE L'ENEMIC

Pero además, en estas palabras mías que quiero dejar desprovistas de acento de pasión y que han de ser, si ellas responden a mi propósito, profundamente reflexivas, he de dejar sentado que ya es viejo el concepto de que una guerra la gana aquella de las partes de la lucha que dispone de más medios para la resistencia.

Una guerra no es simplemente heroísmo. Una guerra no es simplemente valentía. Una guerra, en suma, no se resuelve por la superioridad exclusiva del factor moral. Una guerra es, infinitamente, más que eso: una guerra son medios de resistencia; nos lo han enseñado muy muchísimas contiendas bélicas, pero si quisiéramos buscar el ejemplo más reciente, lo encontramos en la Guerra Europea.

No veáis en esta cita de aquella contienda de cuyas conturbaciones no ha podido curarse todavía el mundo civilizado, afán hiperbólico de mi parte, pero pensad conmigo que esta contienda en la cual estamos siendo todos actores, sea contienda que ha ensangrentado nuestra Patria, no es un simple motín, no es una trivial osanada; es una guerra, con todo el terrible acento que la palabra lleva.

Es una guerra, y más que una guerra, es una guerra civil. Es una guerra entre compatriotas, es una guerra entre hermanos.

Pues como una guerra hay que tratarla; como una guerra hay que considerarla; como una guerra hay que examinarla.

Y ése, es el examen que, con la consigna a que me obligan las circunstancias de que os hablo y con los apremios del tiempo, voy a realizar.

¿De quién pueden estar las mayores probabilidades de triunfo en una guerra? De quien tenga más medios, de quien disponga de más elementos.

Ello es evidente. Y, por extensa que sea la sublevación militar que estamos combatiendo, los medios con que cuentan los sublevados son inferiores a los medios de que dispone el Estado español, los medios que se hallan al alcance del Gobierno.

TENIM MES DINERS QUE L'ENEMIC

Si las guerras, tal dijo Napoleón, se ganan principalmente a base de dinero y dinero la superioridad financiera del Estado del Gobierno de la República es evidente. Yo he hecho recientemente días atrás bajo mi firma estas consideraciones que reptó ante el micrófono convencido de que su divulgación es mucho mayor por este medio que la que alcanzarán mis líneas escritas.

Doy por ciertos todos los auxilios financieros que se dicen prestados a los elementos que han organizado la sublevación; y aun dándolos por ciertos yo no puedo pasar de reconocer este hecho, a saber: Que esos medios han podido ser suficientes para preparar la sublevación, para iniciarla, para desencadenarla; pero que esos medios son totalmente insuficientes para sostenerla.

Podría juntarse todo el alto capitalismo español, con la voluntad suicida de ayudar a la subversión, y todos los elementos financieros de que el capitalismo puede disponer libremente en estos instantes son escasísimos ante los límites del Estado, porque para auxiliar a la sublevación ya en armas, se necesita eso que dijo Napoleón: dinero.

De nada sirven cualesquiera otros signos de que se eche mano en estos instantes.

¿Es que el capitalismo puede enajenar sus participaciones en las grandes empresas industriales para traducir esas participaciones en dinero y entregarlo al tesoro de la rebelión?

¿Es que puede enajenar sus minas, vender sus fábricas, ceder sus talleres? ¿Dónde están los compra-

dores de todas esas fuentes de riqueza en estas circunstancias tan angustiosamente dramáticas? No existen, no hay compradores posibles.

LA BAIXA DE LA PESSETA

Pues bien: no habiendo compradores, no habiendo manera de ceder esos bienes y convertirlos en dinero que pueda invertirse en el mantenimiento de la subversión, los recursos en auxilio de la rebelión que puedan seguir prestando los elementos capitalistas son escasos, son nulos, son insignificantes ante los recursos del Estado. Porque no olvidéis, españoles que me estáis escuchando, que en estos momentos y como una consecuencia fatal e indeclinable de esta sublevación insensata, nuestro signo monetario ha perdido todo su prestigio, nuestro signo monetario ha perdido todo su valor en el extranjero.

La peseta no tiene ya cotización más allá de nuestra frontera. Sirve para nuestras transacciones interiores. No hemos tocado aún — lo tocaremos, desgraciadamente — el efecto del desmoronamiento de nuestro crédito; pero, fuera de España, los españoles que quieran hacer transacciones han de hacerlas con moneda extranjera, con francos franceses, con francos suizos, con dólares, con libras esterlinas, es decir con signos monetarios que representen oro.

Actualment tenim a la venda una enorme quantitat de

TROSSOS

de Sedes, Llanes, Colons, etc., tots marcats a preus extraordinàriament baratíssims

Cristall i pisa

Durant el present mes d'agost, us oferim tots els articles d'aquesta important secció a preus extremadament rebaixats

Interessantíssima oportunitat

Magatzems JORBA

Barcelona i Manresa

PERO L'OR, UNIC VALOR COTITZABLE, ES NOSTRE

No hay más moneda para el español, perdido su crédito público y privado en el extranjero, que la moneda oro.

Pues bien: todo el oro de España, todos los recursos monetarios españoles, válidos en el extranjero, todos, absolutamente todos, están en poder del Gobierno.

Son las reservas de oro que han venido garantizando nuestro papel moneda. El único que puede disponer de ellas es el Gobierno. Ese tesoro nacional permite al Gobierno español, defensor de la legalidad republicana, una resistencia ilimitada en tanto que en orden de ideas — no examinara de momento otros que podrían ser considerados — la capacidad financiera del enemigo es nula.

¿De qué le sirve haberse apoderado de cantidades verdaderamente considerables en billetes de banco en los establecimientos de crédito de aquellas ciudades, donde han ejercido su dominación, los sublevados?

Para el tráfico interior, temporalmente, momentáneamente, pueden serles útiles. Para la adquisición de elementos de auxilio que les permitan continuar la lucha, no; esas cantidades en billetes de banco son nulas, porque fuera de España no sirven ni significan ni valen nada.

ELS CENTRES INDUSTRIALS SON NOSTRES

Pero además la guerra es hoy principalmente una guerra industrial. Tiene más medios de vencer a aquella parte contendiente que disponga de mayores elementos industriales. Y pasead imaginativamente vuestra mirada por el mapa español: ved las zonas que están dominadas por la rebelión y aquellas otras que, libres de ella, por fortuna, mantienen incólume su adhesión al Gobierno que representa la República y que hoy nos representa a todos los ciudadanos españoles, no ya solamente de la democracia, sino, sencillamente, enemigos de la reacción.

Todo el poder industrial de España, todo lo que puede ser conversión eficaz al mantenimiento de la lucha en orden a la producción industrial, todo eso, absolutamente todo — y no hay en la rotundidad de la expresión hipérbole alguna — todo eso está en nuestro poder. Y pensad que el emplear la palabra «nuestros», es porque, como he dicho antes, la causa del Gobierno de la República es la de toda la democracia española.

Pues bien: con los recursos financieros totalmente en manos del Gobierno; con los recursos industriales de la nación también totalmente en manos del Gobierno, podrá crecer hasta la esfera de lo inaudito, el valor, el ánimo de quienes conspiran contra la República. Y aún así, aún cuando su grado heroico llegara a términos tales que pudieran ser cantados elogiosamente por la historia, aun así serían inevitables, inexorables, fatalmente inevitables.

LA VALENTIA DE LES NOSTRES MILICIES

Pero yo, que os hablo de lo que soy testigo principalmente, digo (y digo que en honor de estas bravas milicias populares que han hecho con el desdén a la vida, el culto más generoso a su ideal) que no hay superioridad de bravura, de heroísmo, de valentía en los elementos sublevados.

No voy a hacer yo, a cuenta de esto, paragonos que para los nuestros podrían parecer, incluso sonar a halago y a adulación; y yo no adulo nunca ni halago a la fuerza aunque la fuerza esté adscrita devotamente a lo más intenso y a lo más profundo de mis sentimientos. Y podría parecer con respecto a los otros, que en el paragon iba envuelto un desdén, acaso un desdén, tal vez incluso una imprecación injuriosa; no es ese mi propósito.

Pero yo digo que en estos aleatorios de la pasión política española que nos ha llevado al campo de batalla, con toda justicia, con toda sinceridad, con toda lealtad, no puedo atribuir ninguna superioridad de moral combativa al enemigo.

ELS SOLDATS NO LLUITEN

Lo dije la otra vez i lo confirmo hoy: los soldados no se batan. Cualquiera contacto que se establezca con ellos, les basta para que, en cuanto la coyuntura se presenta, la deserción que se origina se traduce en una adhesión a la legalidad.

Y donde no han desertado los soldados, los hijos del pueblo a quienes la obligatoriedad de la ley fuerza a vestir el uniforme, están en la retaguardia; y a veces la retaguardia, constituida por determinados elementos, no sólo significa que ellos representan por sí lo único en que puede confiarse en cuanto a moral combativa, sino que además desempeñan la función de aprehensores de quienes están en su ruta, porque su misión principal es constituir una línea que forme un valladar entre nuestras líneas y las suyas, para que no puedan unirse a los nuestros los soldados que con el corazón y con el alma entera están deseando adscribirse, agregarse a los que en lucha brava y legal defienden la legalidad de la República.

EL COPO D'UNA COLUMNA A SASTAGO

No es de muchas fechas el caso más característico de este fenómeno que señalo. Lo ha constituido el copo de la casi totalidad de una de las dos columnas salidas de Zaragoza para recobrar el pueblo de Sástago, recientemente perdido en las proximidades de aquella ciudad.

No es que los soldados combatieran; no es que los soldados, a su contacto con nuestras fuerzas, sintieran reprimido su valor y retrocedieran; no es que, en marcha, se sentaran en el suelo sin disparar un solo tiro y esperaran tranquilamente a que los nuestros se acercaran para entregarse a ellos y tras la entrega, hacerles el ofrecimiento de que sería para ellos una designación de honor que se les otorgara la merced de figurar en la vanguardia de las columnas que hubieran de entrar en Zaragoza.

JA SE QUE NO EM SENTIRAN...

Yo sé, porque conozco el orgullo de ciertas gentes y el conocer este orgullo descubre las dificultades insuperables de que el orgullo se abata para dar paso a un estado de conciencia que reconozca un error y procure enmendarlo en la esfera de lo posible, yo sé que estas palabras serán oídas por los caudillos de la rebelión. Sé además que aquellos hijos del pueblo que han sido arrastrados por ellos a la sedición, no oirán el eco de lo que digo.

Pero aún descontento este factor que neutraliza el esfuerzo de mi palabra, yo no puedo callar mi convicción. Soy un hombre de responsabilidad cada vez más fina y más atildada, si queréis admitir estos dos adjetivos y hablo ante una parte considerable de la nación española, y ante ella, ante ella, ante esa generación de españoles, jefes de nuestra historia, yo hablo para fijar, para limitar la responsabilidad de quienes por orgullo y sin probabilidades de éxito, han provocado una lucha fratricida de la cual puede resultar la ruina de España, porque son visibles los peligros para su integridad y visibles también las amenazas para su independencia.

LA RESPONSABILITAT DELS SUBLEVATS

Yo quiero fijar esta responsabilidad ante los ciudadanos que me oyen, para que ellos la consideren, para que ellos la examinen y para que ellos la enjuicien.

Incluso a los gobernantes, que tienen que estar preparados como si la lucha hubiera de ser larga.

Ya vaticina su larga duración el general Mola, en las declaraciones a que reiteradamente he hecho referencia en estas mis palabras radiadas.

Hay que prepararse, como para una lucha larga, como para una guerra, porque en una guerra estamos, aunque no haya sido esa nuestra voluntad, pero tenemos que rendimos a la voluntad ajena que la ha provocado. Y el Gobierno, no puede abdicar de su dignidad de tal. No abdicará. Yo estoy en contacto continuo con los hombres que lo constituyen i sé, lo sé bien, no por una impresión fugaz, sino por una convivencia constante, a lo largo de todas las horas de la jornada, que su ánimo no está propicio a la flaqueza ni está propicio a la renunciamiento. Se lo impone así su espíritu, pero se lo establece así también su deber.

EL GOVERN NO FLAQUEJARÀ

No puede el Gobierno flaquear. No flaqueará, porque el Gobierno, para serlo plenamente, en esos instantes tan dramáticos, ha de ser forzosamente la representación, la encarnación, la significación del espíritu que vibra en la calle y en los campos y en los montes donde se pelea.

Y el Gobierno ha de estar y está al unísono de esas vibraciones, manteniendo enhiesto su espíritu como lo mantienen las masas populares que lo asisten, porque al asistirlo, labran su propia defensa, aseguran su porvenir, impiden que España sea un ejemplo triste, porque por las trazas y a juzgar por los hechos en cuyos comentarios no quiero entrar, los regímenes autoritarios que han suscitado con justicia la hostilidad de todas las democracias mundiales, serían algo así como pálidos y patéticos sistemas de Gobierno ante ese que se implantaría en España y cuya característica iba a ser la ferocidad, odio españoles, la ferocidad.

Y no insisto en el tema, no insisto en el tema. Me duele el alma, me duele profundamente el alma, cuando lo rozo; porque yo sé que aquí, dentro de nuestro recinto patrio, podemos unos a otros, inculparnos con justicia o con injusticia, que la pasión política suele ser el sudario en que se envuelve muchas veces lo justo; pero fuera de España, fuera de aquí, ante el mundo, somos españoles, y lo que ocurre, lo que aquí está ocurriendo, puede llamarnos de sonrojo y puede constituir, oído

bien, una afrenta ante el mundo, para nosotros.

LES MULTITUDES POPULARES TENEN DRET A UNA ORGANITZACIÓ JURÍDICA

Pues bien: yo no sé que autoridad tendrá mi palabra cerca de las multitudes populares que luchan por la República y que al luchar por ella no me asusta el decirles, que tiene ya contrato, conquistado, el derecho a una ordenación jurídica de los frutos de la victoria.

Lo que sí quiero decirles, es que por muy fieles, por muy terribles, por muy trágicas que sean las versiones de lo que haya ocurrido y esté ocurriendo en las tierras cominadas por nuestros enemigos; aunque nos dieran agrupados en montones los nombres de camaradas, de amigos queridos que encontraron simplemente en la adhesión a un ideal el título jurídico ante la subversión que justificara su muerte alevosa, yo os pido, que no los imitéis, yo os lo ruego, yo os lo suplico.

D'AVANT LA CRUELDTAT DE L'ENEMIC...

Ante la crueldad ajena, la piedad vuestra; ante la sevicia ajena, vuestra clemencia; ante todos los excesos del enemigo, vuestra benevolencia generosa.

No olvidéis que quienes constituyen este ejército que declina, nosotros no podemos ir de la vida un poco angustiados si dejamos una España endurecida de corazón insensible a la solidaridad humana.

Oídme bien: mis palabras son palabras reflexivas que hacen temblar la emoción, pero palabras sinceras, palabras bonitas palabras nacidas de lo más íntimo de mi espíritu; no los imitéis, no los imitéis. Superadlos en vuestra conducta moral, superadlos en vuestra generosidad. No os pido, conste, que perdáis vigor en la lucha, ardor en la pelea. Pido pechos duros en el combate. Habéis de acero, como se denuncian algunas milicias valientes pecho de acero, pero razones sensatas capaces de contrarrestar el dolor humano y que sean abrigue de la piedad, sentimiento dedicado y tierno sin el cual parece que perleamos algo de nuestra grandeza humana.

UNIFORMES I SOTANES

Si yo ya sé, ya sé que entre los grupos facciosos combatientes, galones y estrellas de jerarquía militar, aparecen bordados en las mangas de las sotanas.

Otra vez una parte del clero español, impreparada para su misión espiritual, vuelve a invocar las páginas montañas de nuestra guerra carlista y a traer, como un mensaje siniestro, el espectro del cura Santacruz.

Que vesania, que insensatez! Y tras estas curas montañas que se baten contra sus hermanos, en olvido absoluto de todo lo que debía ser su patrimonio espiritual, las palabras de la derrota del enemigo, la piedad para con ellos.

¡Milicianos! A vosotros no dirijo poniendo en el vitor a la República todo el fuego de que soy capaz. Yo os pido, para la hora del combate, la dureza del pecho; para la hora de la derrota del enemigo, la piedad para con ellos.

Así os lo pide un hombre que piensa y siente como vosotros, milicianos de España.

¡Viva la República!

El capità Bayo ha ocupat l'illa de Formentera

Ha començat el bombardeig d'Eivissa per no haver-se volgut rendir els rebels

Madrid, 8.—El capità Bayo, cap de la columna de desembarcament a les Balears comunica que a les deu hores ocupat l'illa de Formentera amb forces combinades de la Marina, Guàrdia civil, milícies i carabiners.

Ha constituït l'Ajuntament i ha fet presoners un tinent d'infanteria, 23 soldats, un caporal i nou guàrdies civils i forces de carabiners.

Des de l'illa ha comunicat al comandant militar d'Eivissa perquè es rendís, i com que aquest respongué en forma ambigua, ha tornat a dirigir-li un cable que diu:

Los milícies catalanes al front aragonès

«Conteste a mi telegrama anterior inmediatamente. No ande con evasivas, pues está sobre el tapete su cabeza. Se entrega usted al Gobierno legítimamente constituido. Si o no? Responda ahora mismo.»

En no rebre contesta immediata, ha començat a bombardejar l'illa i comunica que confia en el triomf immediat.

Acaba dient que la columna està animada d'un elevat esperit republicà i d'amor al règim. Acaba amb un visca a la República.

Anglès, 9, 130 matinalda (del nostre corresponal al front aragonès, J. Aymerich Serra).—La tarda d'ahir va ésser de calma en els diferents fronts.

Després del foc que l'artilleria feixista havia dirigit sobre els pobles del nostre front es va constatar que no havia causat cap baix.

Sens dubte intentaven avançar per aconseguir moviments dels quals, com ja hem dit en les nostres anteriors cròniques estan totalment mancats, fins dels més imprevisibles, com ho prova el fet que un grup de feixistes intentessin prendre una partida de bens que es trobava a les muntanyes de Santa Eulària, poble que es troba al nostre poder.

Els nostres milicians han observat la maniobra i els han envoltat; en adonar-se del perill, els camions negres han fugit camps a través, tot abandonant els camions; per tant, nosaltres aconseguim apoderar-nos de 2.000 caps de bestiar.

labras ciegas de eminencias de la Iglesia que santifican estos combates y que en vez de tener su manabierta para la rendición, la crispan en una cerradura de puño, amenazando a sus hermanos de España que al luchar por el régimen de igualdad acaso tengan en lo más profundo de su alma, gravada la imagen de Cristo redentor.

¡Qué insensatez! Como la de nuestros grandes capitalistas, como la de ese ejército que otra vez pone en nuestras tierras de España, la afrenta ignominiosa de procurar que nosotros del Rif, puedan acbrillar a balazos a hombres de España.

¡Y con qué sádico placer invocan todo aquello que pueda suscitar el rencor de hombres sometidos pero que no olvidaron jamás, por que no se desposieron de esa levadura, el odio al cristianismo!

Se pasa el Estrecho con ellos, diciéndoles: ahí los tenéis, son carne vuestra, quedan entregados a nuestro sádico placer de la venganza; ahí tenéis carne cristiana que macerar, que magullar y que ultrajar.

EL TRIOMF SOBRE UNA ESPANYA DESAGNADA

Terrible responsabilidad. Y si la lucha se prolonga, puesto que el propósito es prolongarla, a la hora del triunfo, que ha de ser nuestro indiscutiblemente, ¡ah!, el hecho de que la contienda no se haya liquidado rápidamente, agregará una responsabilidad mucho mayor aún para quienes la han prolongado sólo a virtud del impulso de la locura, de su orgullo; y entonces, triunfaremos, pero triunfaremos sobre una España desagrada, sobre una España empobrecida. No es responsabilidad de quienes defienden la legalidad republicana, ni ese empobrecimiento, ni esa sangría.

Si vemos justamente desearse el ímpetu de nuestro odio contra esas legiones de insurrectos que han provocado esta situación satánica, debemos mantener ese odio y con ese odio embudamos nuestro pecho y endurecerlo para el combate; pero, dentro del pecho, mantenir sensible el corazón para la piedad, para la solidaridad humana y todo el vigor en el combate, todo el ímpetu en la batalla, todo el esfuerzo en la pelea, sin que esto excluya que en la hora de la derrota de nuestros enemigos, el vigor, el ímpetu y el esfuerzo se vuelven sálica, porque así, sólo así, podremos levantar el nombre de España en alto y nuestro propio nombre, acádolo del fango donde lo están enlodando nuestros enemigos.

¡Milicianos! A vosotros no dirijo poniendo en el vitor a la República todo el fuego de que soy capaz. Yo os pido, para la hora del combate, la dureza del pecho; para la hora de la derrota del enemigo, la piedad para con ellos.

Así os lo pide un hombre que piensa y siente como vosotros, milicianos de España.

¡Viva la República!

La jornada d'ahir fou de plena calma, precursora, sembla, d'una gran activitat immediata

Anglès, 9, 130 matinalda (del nostre corresponal al front aragonès, J. Aymerich Serra).—La tarda d'ahir va ésser de calma en els diferents fronts.

Després del foc que l'artilleria feixista havia dirigit sobre els pobles del nostre front es va constatar que no havia causat cap baix.

Sens dubte intentaven avançar per aconseguir moviments dels quals, com ja hem dit en les nostres anteriors cròniques estan totalment mancats, fins dels més imprevisibles, com ho prova el fet que un grup de feixistes intentessin prendre una partida de bens que es trobava a les muntanyes de Santa Eulària, poble que es troba al nostre poder.

Els nostres milicians han observat la maniobra i els han envoltat; en adonar-se del perill, els camions negres han fugit camps a través, tot abandonant els camions; per tant, nosaltres aconseguim apoderar-nos de 2.000 caps de bestiar.

COMTE AMB ELS ESPIES!!!

Madrid, 8.—En grans titulars a tota pàgina diu «Claridad»:

«Espías por todas partes. No habéis, camaradas, no habéis. Ni nombres de jefes ni proyectos militares del Gobierno. Una indiscreción puede costar muchas vidas y malograr nuestro triunfo.

VISCA LA REPUBLICA!!!

A L'HOSPITAL GENERAL DE CATALUNYA

Els metges han donat proves del seu humanitarisme Costa tant morir - quan la natura- lesa s'hi entesta - com viure

TOTHOM AL SEU LLOC

S'ha parlat molt, especialment aquests dies, d'una facultat que tenim els catalans, especialment els barcelonins per a situar-nos i obrir d'acord amb les circumstàncies i això no és una fama que ens han o ens hem posat, és ben cert. Recordo quan l'any 1909 esclataven gairebé diàriament una sèrie de bombes a Barcelona que els ciutadans, després del natural esverament dels primers dies, reaccionaven d'una forma tan extraordinària que pels carrers el trànsit era el mateix de sempre. Jo he vist, i com jo alguns altres ciutadans, una bomba col·locada al peu d'una escala — al carrer de Sant Pau — voltada de ciutadans que la guàrdia municipal no podia aconseguir que s'allunyessin d'aquell lloc en evitació que esclatés i causés innombrables víctimes. I és que els ciutadans d'aquí ens adaptem amb gran facilitat a les circumstàncies.

Aquesta curta disquisició ha estat motivada per una visita feta, ahir, a l'Hospital General de Catalunya, on em vaig poder assabentar que el diumenge al matí, mitja hora escassa després de sentir-se els primers trets de les forces sublevades, la major part dels metges interns i gran nombre d'altres voluntaris amb la bata posada i a punt de fer el que calgués acudiren a l'Hospital, molts d'ells exposant la vida car, com ja és sabut, era en moments de Barcelona on les bales enemigues i lleials es feien sentir.

GRAN ACTIVITAT

Des de primeres hores del matí començaren a ésser transportats ferits a aquell hospital. De vegades, d'un a un i d'altres, a grups. D'un sol viatge un camió en portà 16.

Els metges, amb un ordre perfecte, sense atabalaments, anaven portant a terme la seva comissió, operant els qui el seu estat ho reclamava i fent guariments d'urgència als altres. Seguidament la senyora Esquerdo, amb una serenitat admirable, anà establint estadístiques i anotant els noms i diagnòstics al registre d'entrada.

Com que la tasca dels metges i practicants no minvava, de comú acord i sense la més mínima objecció s'establiren tornos permanents de 24 hores.

Com que en altres llocs de Catalunya era també necessària l'assistència mèdica, especialment la quirúrgica, es formà un equip, dotat de tot el necessari el qual a les ordres del Dr. Mir que s'ofereix voluntàriament, es traslladà a l'Exterior. Posteriorment aquest equip que ha prestat grans serveis ha estat establert al front de batalla.

UNA ESTADÍSTICA CURIOSA

El doctor Soler i Roig, antic amic nostre, home simpàtic i admirable «causador» que sempre en té una per dir, ens donà uns detalls curiosos que ens plau reproduir aq.

El primer dia, ens digué el doctor Soler i Roig, els ferits que acudiren a l'hospital eren la major part ferits de bala i el nouena per cent greus. El segon, les ferides també de bala, ja no eren tan greus. El tercer dia no arribaren més que ferits per disparis fortuits i el quart i fins ara únicament acudixen a l'hospital ferits per accidents d'automòbil.

EL SERVEI DE TRANSFUSIONS

Un altre metge, un dels que més s'han distingit, ha estat el Doctor Grau i Colomer. Passats els primers moments en els quals tots els metges feien tot el que calia es començaren a muntar les especialitats. Els doctors Grau i Colomer i Miserachs, encarregats del servei de transfusions de sang del Dr. Moragües injectaren sang a 35 ferits greus i l'èxit dels quals ho reclamava.

El doctor Grau i Colomer al qual demanarem dades respecte a aquest important servei ens digué que els resultats obtinguts han estat la major part de vegades satisfactoris. Els ciutadans que voluntàriament han ofert la seva sang per a injectar-la als ferits greus que ho necessiten han estat nombrosíssims. Basti dir que en tres dies consecutius se'n presentaren dos-cents cinquanta.

No volem ara, ni és oportú, entrar en detalls de com es porta a cap aquest important servei. Direm, però, que no tothom és útil, malgrat de gaudir una salut admirable i que fins ara han estat classificats 160 persones entre els diversos grups sanguinis.

ALGUNES CURACIONS ADMIRABLES

Fa uns dies que a l'Hospital General de Catalunya hi entren pocs ferits la qual cosa vol dir que tots els hospitalitzats que hi ha estan molt millorats i la major part fora de

perill. El nombre total dels que se'ls ha prestat assistència ascendeix a 374 entre els quals cal comptar unes cinquanta dones.

Els metges tenen ja uns moments de lleure i el seu bon humor característic té temps de manifestar-se. Conversarem amb diversos llarga estona i visitarem algunes sales.

Un d'ells, ens fou presentat ahir mateix i lamentem no recordar el nom, ens invità a visitar diverses sales i ens contà diversos casos de guariments i morts extraordinaris, alguns dels quals relatarem a continuació.

Véiem en un llit un home jove, no deu tenir més enllà de 30 anys. El metge ens l'indicà i en preguntant-li pel seu estat, ens digué que era admirable. No calia que ens ho digués car s'estava menjant un plat de sopes amb una gana que feia enveja. Es diu Josep Huguet i pertany a la C. N. T.

Aquest individu — ens diu el metge — s'omnaguera — ha estat a l'Hospital General de Catalunya, on em vaig poder assabentar que el diumenge al matí, mitja hora escassa després de sentir-se els primers trets de les forces sublevades, la major part dels metges interns i gran nombre d'altres voluntaris amb la bata posada i a punt de fer el que calgués acudiren a l'Hospital, molts d'ells exposant la vida car, com ja és sabut, era en moments de Barcelona on les bales enemigues i lleials es feien sentir.

I què fareu quan estigueu bo? — preguntem.

No ho diguéu a ningú — ens diu baixet —, però ja sé a quin lloc del front he d'anar. Hi tinc tots els amics.

Que consti que no ho dic; ho escric.

Un altre cas interessant que ens contà l'esmentat doctor, amb l'as-

sentiment dels qui hi havia al davant, és el següent:

Un individu amb una pistola metralladora començà a disparar contra les tropes rebels al carrer de Fontanella. En tombà diversos, entre els quals un capità. Se li acaren les munició, i envoltat, sense possible defensa, s'hagué de lluitar.

Immediatament, un tinent donà l'ordre d'afusellar-lo i de cara a una paret es portà a cap aquella disposició. Quan fou a terra li clavaren al cap el tret de gràcia. Passats uns minuts recobrà el coneixement, agafà un soldat que jolia mort al seu costat se'l posà de trixera i ajegut a terra, amb el fusell del soldat, seguí disparant contra els rebels.

En acabar-se el combat, fou recollit per uns xicots de la C. N. T. i portat a l'Hospital General. Allí li aprecien dotze ferides de bala de les quals dues al cap i les restants al cos i a les cames. Està ja completament guarit i fou donat d'alta fa tres o quatre dies.

Una dona, curiosa, mirava l'interior d'una pistola i li sortí un tret que li entrà per l'ull i sortí pel cranial amb vessament de la massa encefàlica. No solament no morí instantàniament, sinó que, a part d'una paràlisi parcial, està guarida gairebé del tot.

En canvi un ciutadà que examinava una pistola metralladora es clavà un tret al peu i morí poques hores després malgrat dels treballs dels metges per a salvar-li la vida.

Del manifestat es dedueix que és tan difícil morir, quan la naturalesa s'entesta, com viure.

J. VILA-BISA

Un frare en una barricada

Carretera de la costa. Carretera per a poder anar a El Masnou i poder anar a la frontera. Una barricada, una de tantes barricades que floriren, com per miracle — ara és el poble i no Déu qui fa miracles — el diumenge 19 de juliol. Una de les moltes barricades per a barrar el pas dels feixistes. El cotxe es detura. Ensengem la documentació, permet de viatjar per carretera, carnet del diari, carnet de les Mútues.

Un dels minyons coratjosos que vellen dia nit a la barricada ens diu:

—Sabeu? Tenim un company ex-eccepcional, extraordinari: un frare.

—Presoner?

—No! Amb nosaltres fent de revolucionari.

—A la barricada?

—Sí. I que consti: és un bon defensor de la República.

—Què hi podíem parlar?

—Vós, si. Penseu però, que el pobre aicot està una mica esverat, una mica espuruguit.

Baixem de l'automòbil, deixant les armes dintre arrambant-lo a un marge per a donar pas als altres i ens apropem a la barricada.

La barricada és improvisada, feta d'una cuneta corrents, amb el dalit i la tira de pensar que l'enemic s'apropa. No és una d'aquelles barricades tan ben fetes, tan perfectes, que des- perten l'admiració de la gent pacífica. «Mireu! Mireu! No hi manca res!» No és una d'aquelles barricades, veritables obres d'art, que, després, sabrà greu desfer: una d'aquelles barricades que semblen fetes per a passar-hi l'estiu i que ja l'efecte que han de tenir cuina econòmica i instal·lació de ràdio.

No, no: és una barricada feta amb quatre pedres, amb quatre sacs de sorra, amb uns troncs d'arbre. A un costat, dalt la vorera i aprofitant un janal — la barricada és a la carretera, però a la sortida d'un poble, quan encara la carretera té janals — hi ha un zòncup rústec fet amb pals, extres, sacs. No recordem si en

(Passa a la pàgina 4.)

La baixa moral i la criminalitat de Queipo de Llano s'intensifica

FA AFUSELLAR ELS OBRERS I CREMAR LES SEVES CASES

Quan està embriagat el covard traidor, diu: «No se extrañen que con este calor se tomen unas copillas de más. Aunque no soy andaluz, el vino me gusta...»

Saturino Barneto, del partit comunista, de Sevilla, el qual ha pogut escapar de les mans de Queipo de Llano, ha explicat el següent a un periodista:

«El dia 3 salí de Sevilla. La situació allí i en los pueblos de la provincia es espantosa. El crimen y el saqueo imperan por donde sea. Todos los días, por la radio, el traidor Queipo da las órdenes de batida. Nadie se puede imaginar lo que ocurre por allí. Los barrios obreros de Triana, San Julián y Espumarejo han sido totalmente devastados por el incendio. En un solo día fueron fusilados 42 obreros. Todos los dirigentes han sido asesinados en los pueblos. Los fascistas quemaron cerca de Carmona 25 familias humildes. En Utrera, en Valencia, en otros pueblos, las hordas del terror han entrado a cuchillo. Estas gentes han tomado nuestras barricadas, llevando delante a camaradas para que nos detuviésemos el disparar contra ellos. Se han servido de parapetos de nuestras mujeres y de nuestros hijos.

—¿Cómo se defienden los pueblos y la capital de la invasión negra?

—Con un espíritu de lucha admirable. Los campesinos se niegan a hacer las faenas de recolección; ni man las cosechas antes de que calgan en poder de los salvajes. La población de Sevilla se defiende en una resistencia pasiva que desespera a Queipo. Por la radio lanza bravatas asquerosas. Insulta soezmente a las personalidades de izquierda y, sobre todo, al Presidente de la República. Dice que su propósito es exterminar al marxismo. Cuando está de vena, cuando está borracho, dice co-

sas como éstas: «No se extrañen que con este calor se tomen unas copillas de más. Aunque no soy andaluz, el vino me gusta más que el pan frito.» Todas sus locuciones por radio terminan con un «¡Arriba España!»

—¿Qué medidas ha tomado el traidor Queipo en el orden social?

—Ha anulado todos los contratos de trabajo y militarizado los servicios más importantes. El saqueo chulea sobre un volcán que acabará tragándose. No sale de su cuartel general, y desde él felicita a los legionarios y a los fascistas saqueadores. En mi casa entraron a punta de bayoneta, despojando mi hogar. Uno de esos señores, al ver que yo vivía en el piso modesto de toda la vida, exclamó: «Ese sinvergüenza bien podía haberse buscado un cuarto decente.» Es tal la desconfianza, el miedo de los jefes militares que expolian Sevilla, que tienen acuarteladas las tropas y sólo patrullan guardias civiles y fascistas. Temen el contacto de los soldados con el pueblo; temen que los hombres a quienes engañaron y arrastraron a esta aventura criminal sean quienes les hagan justicia.

—¿Es cierto que han pregonado tu cabeza?

Barneto sonrió:

—Digol Figurate, con lo que a mí me conocen en Sevilla. La preocupación de ese traidor fué cogerme para hacer un escarmiento, como él decía. Pero yo he estado hasta el día 3 en Sevilla y no he conseguido echarme mano. Por la radio oía yo subastar mi cabeza. Llegó a ofrecer una fuerte suma por mi captura.

—¿Pero no sabe ese asno de Queipo cómo los trabajadores de Sevilla habían de guardar a Barneto, habían de salvar al compañero de fichas, de sacrificio y de victoria?

—Entonces, ¿cuál es la situación actual de Sevilla?

—El se resiste allí esperando unos refuerzos que no pueden llegarle. Carece de cartuchería y de medios para fabricarla. Las municiones escasean y la moral baja por momentos. Se embriaga para disimular el miedo y se aturde con músicas flemencas. En la población de Sevilla, en su clase media, ante el horror y la barbarie desatada por esa gente, se ha operado una reacción contra ellos tremenda, que contribuirá a asfixiarlos. Muchos que creían inconscientemente que representaban una especie de paz, de orden, están aterrorizados y decididos a contribuir a desalojar de Sevilla a la partida de criminales. Las fuerzas que actúan en la vanguardia de la ferocidad son los «quetés», jóvenes de Acción Popular y falangistas.

Y una bandera del Tercio que ha creado allí con presidarios y maleantes. Es curioso destacar que, después de haber arrasado las barricadas obreras, ahora abre una subrepción para reconquistar. Una idea de la seguridad de poder que tiene Queipo es que ha dicho que, en el momento que las tropas del Gobierno vayan sobre Sevilla, quemará las cárceles con milares de hombres de izquierda dentro.

—¿Cuanta el terror por los pueblos. Han exterminado pueblos enteros, despidiendo criaturas y mujeres.

—¿Cuál es tu impresión respecto a la reconquista de Sevilla?

—En cuanto los pueblos armados vayan sobre ella, Sevilla se rendirá. Queipo prevé su derrota y busca la parte de Huelva para huir por la raya de Portugal. Este está cogido. En Sevilla están perdidos, te lo digo yo.

—¿Y cómo has conseguido escapar?

—Yo he aguardado allí hasta lo último, hasta que no se podía más. Ni un momento he dejado de comunicarme con los compañeros, dándoles instrucciones para resistir. El día 3, con un práctico del terreno, me eché a la Sierra, y ya puedes figurarte las calamidades y peripecias que he pasado por ahí retuyendo los pueblos en poder del fascismo. He comprobado que en los puntos donde esos salvajes no han caído, la defensa y la vigilancia se organizan formidablemente y se trabaja con normalidad en el campo. Los campesinos dicen que si los fascistas intentaran ir sobre ellos sólo encontrarían cenizas. Y en los pueblos donde dominan, la vida se les hace imposible. Pueden apuntar también el heroísmo con que se han batido nuestras mujeres. ¡Bravas camaradas de verdad!

—Y ahora, ¿camarada Barneto?

—Ahora, a que el Partido designe lo que debo hacer. Voy, como es natural, a ocupar mi puesto en la lucha.

Y en la puerta de la Casa del Partido me despidió de Barneto, este gran bolchevique, que viene a solicitar un puesto desde el que seguir combatiendo.

El vaixell «Alsedo» a la disposició de la República

Madrid, 8. — El Comandant de l'Alsedo comunica que la dotació d'aquest vaixell es troba sense novetats i amb un ímport esperit públic per a defensar les llibertats públiques. Acaba amb un «Visca la República el F. P.»

antena

Ahir en agafar i estendre «Informaciones» de Madrid varem sofrir un esclai. L'editorial es titulava així: «Dinero, dinero, dinero. Tots sabem que aquest diari ha estat fins l'hora de la sublevació una bandera que March tenia per a cobrir les seves infamies. Per això no heu d'estranyar que l'allusió triple al diner ens prodís un sotraguet momentani, fugat.»

L'editorialista, aquesta vegada, no cantava el Déu crematístic per a fer-lo aliat dels afers bruts i tabacs amaratats de sang d'home, no. Indalecio Prieto —l'autor de l'article— s'empara amb la frase de Napoleó per a dir que l'or del Banc d'Espanya està en mans patriòtiques que el mobilitzen per a fer-nos triomfar.

I ara que parlem de diner esmentem l'emocionant solidaritat internacional que ha promogut la defensa heroica del nostre poble per les seves llibertats. No hi ha nació ni poble estorgats pel món que no hagin obert una subscripció per a ajudar-nos. ¡Diner quan nyet amb la suor dels nostres germans, que té una vàlua multiplicada! ¡Esforços econòmics aravatats al dolor, a la fam i al sofriment, disposats a favor de la nostra lluita! Aquest ajut atenua el dolor que en aquestes hores passem tots els republicans i organismes obrers.

Així reaccionen tots els arren- glerats en la que els falsos patriotes en diuen l'Antipàtria. L'Antipàtria de tot el món acudeix sollicita, apressada, emotiva, a salvar una Pàtria petita arrem- conada a l'Oest del vell Continent i amenagada pel sufor salvatge d'uns que en nom d'ella volen es- gotar-la, enderrocar-la i soterrar-la.

L'Antipàtria defensa la Pàtria, mentrestant, els patriotes Franco, Cabanellas i Queipo bufen les brases per a produir una intervenció estrangera.

Or rus! Si, amics, el nostre Govern ha rebut, a la fi, el preciós ajut econòmic de les Repúbliques Soviètiques. 12.500.000 rubles ja són recollits a Rússia per a enviar-nos-els i amb ells arribaran contra els explotadors i els inquisidors. Or rus! Ara si que ve de debò! Benvingut i agraït sigui l'esforç soviètic efectuat sense especulacions ni reserves ni compensacions.

Ahir ens va arribar premsa de la liberalíssima Bilbao. Ve datada el 19 de juliol, el diumenge en que començà la sublevació feixista a la Península. Ens porta l'angúnia i la vibració d'aquelles hores tremoloses.

«Euzkadí», el portaveu del Partit Nacionalista Basc, publica en quadrat i a primera pàgina una declaració lleial i concreta. «Plantada la lluita entre la ciutadania i el fascisme, entre la República i la monarquia, sus principis de l'època indeclinable- ment a caer del lado de la ciutadania y la República, en consonancia con el régimen democrático y republicano que fué privativo de nuestro pueblo en sus siglos de libertad.»

Les paraules justes, les que convenien a l'hora. I remarcarem que foren escrites quan el sol tot just s'alçava sobre Bilbao com un dolorós interrogant. El noble exemple del nacionalisme basc —per tantes coses lloat des de Catalunya— constitueix un contrast remarcable de cara institucions polítiques catalanes que sempre han estat més atentes al diner i al fariseisme que a no pas a les llibertats i necessitats del poble.

Ens han cridat l'atenció uns velle- ts que passaven pel carrer. No ens ha costat gaire d'endevinar llur procedència. Sí, eren asiats d'un de tants edificis que la crellió administrava a la nostra ciutat an' uns procediments gairebé penitenciaris.

Donava bo de contemplar el nostre d'aquells «ex-claustres». Portaven a la cara la rialla dels carrers i els seus ulls cantaven jota.

Sortien a donar un tomb per la ciutat. Ja s'havia acabat la vida administrada amb pindoles d'aire i de sol. «Ens feien llevar —ens deia un velle— a les cinc del matí per a resar i més resar. Ningú no podia fer altra cosa que això: resar. I si encara ens haguessin peizat bé rail! Perquè la dèria de les «hermanitas» era prometre'ns el pa a l'altra vida. Naturalment, elles es farcien en aquestes.

Ara mengem i fumen i passem, passem pels carrers, com uns homes del poble. Es lleuen a les nou i van a dormir a les deu de la nit.

¡I pensar que ha estat necessari fer una guerra per a fer participis a aquests asiats de quatre engrunes de llibertat, de vida! Era la «civilització cristiana».

Anotem una altra esca, cada al terreny dels amics dels rifenys. Formentera ha estat presa per les nostres forces d'aire, de mar i de terra. I ara cap a Eivissa! El republicàssim aviador capità Bayo ha escrit una «carta urgente al comandant militar d'Eivissa i li ha cantat les quaranta: Prou cançons! O contesteu ràpidament a la ballareu. I com que el feixista no s'ha donat per assabentat, la triple força del poble, d'aire, del mar i de la terra, ha entrat en joc i fins a guanyar.

BENGALES DE GUERRA

DRAPETS AL SOL

Comença d'ésser hora que desapareguin tots aquests draps blancs que, engaltats per les banderes, donen a la ciutat l'aparença d'un certamen de pisos per llogar.

A Barcelona, per sort, els tiroteigs són raríssims, gairebé ningú na paqueta i les batalles al carrer es varen acabar el mateix dia de començades. No hi ha res, doncs, que justifiqui l'existència de banderes blanques —i qui diu banderes, deu tovallons, draps de cuina o llençols— símbols, més de rendició que no pas de neutralitat.

No sé pas de què preserva un drap blanc a sol i a serena. Tenen justificació les ensenyes internacionals que apareixen als balcons dels residents estrangers. Però creure que la simple operació de penjar a l'exterior un metre quadrat de roba blanca, pot neutralitzar la indignació popular quan aquesta és justa, equival al somni d'una nit d'estiu.

I en aquestes nits d'estiu, tan plenes de preocupacions i d'angoixes no són les més indicades per a somniar... Penseu alguns dels que perseveren en la seva abalutidat inhibidora que, sense adonar-se'n, ells mateixos es trouen els drapets al sol.

J. M. FRANCES

Els lleials de Menorca

Hem rebut la següent lletra d'un artiller de la Mola, que inserim com a homenatge a aquells braus soldats de la República que varen fer front a l'oficialitat pretoriana sublevada.

«La Mola, 2 d'agost del 1936. Els companys de totes les dependències de l'exèrcit, principalment els artillers i les milícies populars de la noble terra menorquina, on les grapes del feixisme no pogueren fer res, gràcies a la lluita de les esmentades forces, us enviem des d'aquesta bella terra les més expressives felicitacions a tots, per la noble i heroica lluita sostinguda en defensa de les llibertats del nostre poble. Ens acompanyem amb un «Visca la República democràtica», i sempre endavant per la completa llibertat.

Artiller 2on., Manuel Fornor.»

“Español, por la gracia de Dios”

No se sent dir res de Salazar Alonso, aquell ex-barber lerrouxista al qual alguns anomenaven «la Rafaela».

No sabem què ha d'haver-se fet de Salazar Alonso, el que deia que a les escoles calia ensenyar les infantes a ésser «españoles» per la gracia de Dios.

Suposem que avui l'ex-barber lerrouxista no deu estar gaire tranquil.

I suposem que si cau a mans del poble no el salvarà ni la gracia de Dios.

DELS PASSATS ESDEVENIMENTS A BARCELONA

La caserna d'Artilleria de St. Andreu es comptava entre les sublevades i a la qual va lluitar-se un dels més aferrissats combats per a reduir-la. Els impactes que es veuen a la paret donen idea de l'intensitat del tiroteig. Del desordre que es produí a l'interior, el dormitori de les tropes n'és una prova. Finalment, els traidors tractaren de fugir, disfressant-se de persones decentes. Hous aquí la roba d'uniforme que es deixava un que fou detingut en camí.

(Fotos Schmann.)

